

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஸ்ரீஸௌலோகதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்கும் திருஅவதார ஞ
5111
விக்ருதி ஞ மாசி
25, 9-3-2011
க்ரந்த பரிபாலந் ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸௌலோகதயாபாத்ரம் தீபாக்த்யாதி³ குணர்ணவம்।
யதீந்த³ரப்ரவணம் வந்தே³ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥
ஜீவாஜீவனஸङ்கல்பं ஹரே: பூர்ண வி஧ித்ஸுகாம் | ஶ्रிய ஸத்யாஶிஷ் குர்வத்ஸदாசார்யபரம்பரா ॥
யாவத् , விஜயதாஂ தாவத்ஸீமாதிக்ராந்தவை஭வா | ஶ்ரீஶீலேஶத்யாபாத்ரநாம்நீய் பத்ரிகா ஶுभா ॥

ஆலோககர்: ஸ்ரீ. உ. வே. பாரதன்ஸ்வாமி

ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவெஷ்ணவமஹாநிதி R. ராகுராமன் (பாலாஜி) 9994606427

24/71, புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K. ஆராவுமுதன் (98942 12038)

பொருள்க்கம்

மலர் 3 இதழ் 11

தத்தவ ஹித புருஷார்த்தங்கள்

பக்கம்

1-48

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்

ஸ்ரீ .உ.வே. சுதாபி ஷேகம் ஸ்வாமி

(எழுதியவர் கீதாசார்யன் ஆசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே. M.A. வெங்கடகிருஷ்ணன்ஸ்வாமி)

திருநாராயணபுரம் அனந்தாண்பிள்ளை உ.வே. இளைவில்லி சடகோபாசாரியரி
திருவம்சத்தில் 1921 ஆம் வருடம் தை டமும் பயின்ற இவர் சென்னை வந்து,
ஸ்வாதி யன்று அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு
ஸ்ரீமது பயவேதாந்த வித்வான் வெங்கடாசார்ய ஸ்வாமியிடம்
சுதாபி ஷேகம் கோவிந்த பல்லாண்டுகள் அடிபணிந்து,
நரலிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி. ஸ்ரீபாஷ்யம், பகவத் விஷயம் முதலிய
சுதாபி ஷேகம் என்பது இவருடைய கிரந்தங்களை வரியடைவே
குடும்பப் பெயராகும். இவரது காலகேஷபம் கேட்டார்.

முன்னோர்களில் ஒருவர் நூறுமுறை இளமையில் வறுமையில்
ஸ்ரீராமாயணம் ஜேவித்துப் பாடியபோதும் அதற்காகச் சிறிதும்
பட்டாபி ஷேகம் செய்தபடியால் கவலைப்படவில்லை. ஸம்ப்ரதாயக்
அவரது குடும்பத்திற்கு சுதாபி ஷேகம் கிரந்தங்களைக் கற்பதிலேயே கண்ணும்
என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பர். கருத்துமாக இருந்து வந்தார். ஸ்ரீ உ.வே.
கோவிந்த நரலிம்மாசாரியர் என்ற காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடம்
திருநாமத்தை விட சுதாபி ஷேகம் காலகேஷபம் கேட்பதற்காக, ஒரு
ஸ்வாமி என்ற திருநாமமே இவருக்குப் சாரிடியின் ஆதரவில் சென்னகேசவப்
பிரஸித்தமாக நிலைத்து விட்டது. சிறு பெருமாள் கோயிலில் தங்கியிருந்தார்.
வயதில் திருநாராயணபுரத்திலேயே அப்போது ஸ்ரீ உ.வே.காரப்பங்காடு
ஆரம்பக் கல்விகளைக் கற்ற இவர், ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணியில்
பிற்காலத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் காலைவேளைகளிலும் மாம்பலத்தில்
பாடசாலையில் பயின்று வடமொழி மாலை வேளைகளிலும் ஸ்ரீபாஷ்ய
வ்யாகரண ஶரிரோமணி பட்டம் பகவத்விஷய காலகேஷபங்கள்
பெற்றார். ஸம்ப்ரதாயகிரந்தங்களை ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தார்.
ஸ்ரீ.உ.வே. கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமி இங்கெல்லாம் சென்று வருவதற்கு பஸ்
யிடமும், தமது தமையனாரான ஸ்ரீ பயணச் செலவுக்குக் கூடக் காசில்லா

1

தத்த்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள்

2 ஸ்ரியःபதியான ஸர்வேஸ்வரனால் வெளியிடப்பட்ட
3 ஸித்தாந்தங்களில் மிகச்சிறந்தது ஸ்ரீவைஷ்ணவ
4 ஸித்தாந்தமே ஆகும்.

5 இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தார்த்தங்களை பிள்ளை
6 உலகாசிரியர் தம் பதினெட்டாண்டு ரஹஸ்யங்களில் சுருக்கமாக
7 வும் விரிவாகவும் காட்டியருளுகிறார். அவைகளை
8 அடியொற்றி இக் கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

9 தத்த்வமஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபி: ஸர்வதோமுகை:
10 இதமேகம் ஸாநிஷ்பந்நம் தயேயோ நாராயணஸ்ஸதா॥

11 தத்துவத்தை அறிய விரும்புமவர்களுக்கு எல்லா
12 விதமான ஹேதுக்களாலும் இது ஒன்றே தத்த்வமாக
13 தேறப்பட்டிருக்கிறது. எப்போதும் த்யானம் செய்யத்
14 தக்கவன் நாராயணனே என்பது இந்த ஸ்ரோகத்தின்
15 பொருள். இத்தால் தத்த்வம் = உண்மைப் பொருள்
16 ஸ்ரீமந் நாராயணனே எனத் தேறிற்று.

17 ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷாபி:,
18 ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏததந்யநந் கிஞ்சந॥
19 என்பது மற்றொரு வசநம். மோகஷத்தை விரும்புமவர்
20 களால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதும், உபாய
21 ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதும் அடையத்தக்க பலத்தைப்
22 பற்றியதுமான மூன்று அறிவே பெற(கைக்கொள்ள)த்
23 தக்கன. இவற்றைத் தவிர வேறு எதுவும் வேண்டியதில்லை
24 என்பது இதன் பொருள். இதைத்தவிர, திருமந்த்ரத்தால்
25 அறிவிக்கப்படுகிற 1.ஸ்வஸ்வரூபம் என்ற ஆத்மாவின்
26 நிலை, 2. பரஸ்வரூபம் என்கிற பரமாத்மாவின் நிலை 3.
27 உபாயஸ்வரூபம் என்கிற ஸாதநத்தின் நிலை 4. பல
28 ஸ்வரூபம் என்கிற பயனின் நிலை 5.விரோதி ஸ்வரூபம்
29 என்கிற எல்லாவற்றையும் தடுக்கும் தன்மையதான
30 அசேதந தத்த்வத்தின் நிலை ஆகிய இவ்வைந்தும்
31 மோகஷத்தை விரும்புவோர்கள் அவஸ்யம் அறிய
32 வேண்டியவையாகும்.

33

34 ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மனேருபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகாத்மநः
 35 ப்ராப்த்யபாயம் பலம் ப்ராப்தேः ததா ப்ராப்தி விரோதி ச
 36 வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸ புராணகா:
 37 முநயஸ்ச மஹாத்மாநः: வேதவேதாந்தவேதிநः॥
 38 என்கிற சான்றும், திருவாய்மொழியின் தனியனான,
 39 மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்
 40 தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும்
 41 ஊழ்விளையும் வாழ்விளையும் ஒதும் குருகையர்கோன்
 42 யாழினிசை வேதத்தியல்
 43 என்கிற பாசுரமும் சுட்டிக் காட்டித்தருகிறது, இவ்வைந்து
 44 அர்த்தங்களையும் சுருக்கிப் பார்த்தால் தத்தவம், ஹிதம்,
 45 புருஷார்த்தம் என மூன்றுதான் தேறுகிறது. ஸ்வஸ்வரூபம்,
 46 என்கிற சித் தத்தவமும், விரோதி ஸ்வரூபம் என்கிற அசித்
 47 தத்தவமும், பரஸ்வரூபம் என்கிற ஈஸ்வர தத்தவமும்
 48 ஓராத்தம். உபாய ஸ்வரூபம் என்கிற ஹிதம் ஓராத்தம்,
 49 பலஸ்வரூபம் என்கிற புருஷார்த்தம் ஓராத்தம். ஆக
 50 மூன்றர்த்தங்கள் தேறுகின்றன. தத்தவம் என்னும் போது
 51 சித்து, அசித்து, ஈஸ்வரன் ஆகிய மூன்று தத்துவங்களையும்
 52 விளக்க வேண்டியுள்ளது. முதலில் சித் தத்தவம் என்கிற
 53 ஆத்ம தத்துவத்தை விளக்குகிறேன்.
54 சித்தத்தவம்
 55 சித் என்கிற ஆத்ம தத்தவமானது உடலைக்
 56 காட்டிலும், புலன்களைக் காட்டிலும், மனஸ்ஸைக்
 57 காட்டிலும், பிராணனைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிடமுள்ள தீ
 58 என்கிற அறிவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது,
 59 இவ்வைந்தும் ‘என்னுடையவை’ என்று ஒருவன்
 60 உடைமையாகவும், இது என்று அஃறினையாகவுமே
 61 தோற்றுகிறது. ஆத்மா எங்கும் எந்நிலையிலும் நான்
 62 என்றே தோற்றுகிறது, ஆகையால் உடல் முதலானவை
 63 ஜந்தும் ஆத்மா அல்ல. ஆத்மா தனக்குத் தானே
 64 தோற்றுபவன், நித்யன், அறிவால் உடலெங்கும்
 65 வ்யாபிப்பவன். ஒவ்வொரு உடலிலும் வெவ்வேறாக
 66 இருப்பவன், தன்படியே ஸாகமானவன், இதற்குச் சான்று
 67 ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ‘தேஹேந்த்ரிய மநः: ப்ராண

68 தீப்யோ அந்ய: அநந்ய சேதந: நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதி
69 கோத்ரம் ஆத்மா பிந்ந: ஸ்வதஸ்ஸ-கி’’ என்கிற
70 வசநமாகும்.

71 தவிர ஸம்ஸ்கருத பாஷையிலுள்ள ‘க’ முதற் கொண்டு
72 ‘ப’ முடிய இருபத்து நான்கு எழுத்துக்கள் அசித்
73 தத்தவத்தின் வேறுபாட்டைத் தெரிவிப்பவனவாக,
74 இருபந்தைந்தாம் எழுத்தான ‘ம’ என்பது ஆத்மாவைக்
75 குறிக்கின்றது. ‘பஞ்சவிம்ஶோயம் ஆத்மா’ என்ற சான்றும்
76 குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

77 ஆத்மா தனக்குத் தானே தோற்றுகையால் அஜிடம்
78 எனப்படுகிறான். நாம் நம்மை ‘நான்’ என்று தானே
79 சொல்லுகிறோம். இதுதான் ஆத்மாவின் தோற்றம். இந்த
80 ஆத்மா ஆநந்தமே வடிவெடுத்தவன். அதாவது தன்படியே
81 விரும்பத்தக்கவனாகையாலே ஸ-கமே வடிவெடுத்தவ
82 னாகிறான். ஆத்மா நித்யன். எக்காலத்திலும் உள்ளவன்.
83 ஆத்மாவுக்கு ஓர் உடலுடன் சேர்க்கை பிறப்பாகவும்,
84 அவ்வுடலைப் பிரிகை இறப்பாகவும் ஆகிறபடியால்
85 ஆத்மா நித்யனே. ஆத்மா அனு அளவுள்ளவன். ஓர்
86 நெல்லின் வாலை நூறு பங்காகக் கூறிடுவது, அவைகளில்
87 ஒரு கூற்றை நூறாகக் கூறிட்டால் கிடைக்கும் பங்கின்
88 அளவுதான் ஆத்மாவின் அளவு என்கிறது வேத வாக்கியம்.
89 ஆத்மா அனு அளவுள்ளவனாய் ஓர் உடலின் ஹ்ருதயத்தில்
90 இருந்து கொண்டு, ஓர் விளக்கு ஓரிடத்தில் இருந்தாலும்
91 அதன் ஒளி எங்கும் பரந்திருப்பது போல தன்னிடமுள்ள
92 அறிவால் உடல் முழுதும் பரந்திருத்தலால் உடலெங்கும்
93 ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களை அநுபவிக்கிறான்.

94 ஆத்மா மாறுபாடற்றவன். எப்போதும் ஒரே விதமாக
95 உள்ளவன். ஆகவேதான் ஆத்மாவை வெட்டவோ,
96 எரிக்கவோ, நினைக்கவோ, உலர்த்தவோ முடியாது.
97 ஆயுதங்களும் நெருப்பும் ஜலமும் காற்றும் ஓர் பொருளை
98 உட்புகுந்தன்றோ செயல்பட வேணும். ஆத்மாவுக்கு
99 உட்புறம் என்று ஒன்று கிடையாது. ஆத்மா புலன்களால்
100 அறிய முடியாதவனாகையாலே அவ்யக்தன் எனப்படுகிறான்.
101 அசித்தோடு ஒத்தவன் என்று நினைக்கமுடியாதா

102 கையால் அசிந்த்யன் (நினைக்க முடியாதவனாகிறான்).
103 பல துளிகளின் கூட்டாக இல்லாமல் முழுவதும்
104 ஒளியாகவே இருத்தலால் நிரவயவன், அதாவது
105 அவயவங்கள் அற்றவனாகிறான்.

106 ஆத்மா அறிவுக்கு இருப்பிடமானவன். ஆகவே
107 இவன் அறிவுள்ளவன் என்ற போதே இவன் கர்த்தா=
108 செயல்படுபவன்; போக்தா=அநுபவிப்பவன் என்பதும்
109 தேறுகிறது. ஆத்மா ஈஸ்வரனால் தன் நினைவின்படி
110 எப்போதும் செயல்படும்படி இருத்தலால் நியமிக்கப்படுப
111 வன் ஆகிறான். ஈஸ்வரனால் தரிக்கப்படுவதனால்
112 தரிக்கப்படுவனும் ஆகிறான்.

113 ஆத்மா ஒருவனுக்கு சேஷமாகவே இருப்பான்.
114 சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை போல் ஈஸ்வரனுக்கே
115 சேஷமாக இருப்பவன். அதாவது ஈஸ்வரனுக்கே
116 உபயோகப்படுபவன். ஒருவனுக்கு அடிமையாயிருக்கும்
117 வீடு, நிலம், மனைவி, மகன் முதலானவற்றை
118 அவனிடமிருந்து பிரித்துவிடலாம். உடலைப் பிரிக்க
119 முடியாதே. அதுபோல ஈஸ்வரனுக்கு இந்த ஆத்மா உடல்
120 போல் சேஷமாக இருப்பதால் ஈஸ்வரனை விட்டு
121 இவனைப் பிரிக்க முடியாது.

122 ஆக ஆத்மா, என்கிற இந்த சித் தத்தவம் 1. உடல்
123 முதலானவற்றைக் காட்டிலும் தனித்தன்மையுடையது.
124 2. தனக்குத் தானே தோற்றுவது. 3. ஆனந்தமே (ஸ்கமே)
125 வடிவானது. 4. நித்யமானது 5. அனு அளவுள்ளது.
126 6.புலன்களால் அறியமுடியாதது 7. அசித்துடன் ஒப்பிட்டு
127 எண்ண முடியாதது. 8..அவயவங்கள் அற்றது.
128 9.மாறுபாடற்றது. 10. அறிவையுடையது. 11. ஈஸ்வரனால்
129 நியமிக்கப்படும் தன்மையுடையது. 12. ஈஸ்வரனால்
130 தரிக்கப்படுமது. 13..�ஸ்வரனுக்குச் சேஷமாயிருப்பது
131 எனத் தேறிற்று. இவ்வாத்மா பத்தர், முக்தர், நித்யர் என
132 மூன்று வகையாயிருக்கும்.

133 பத்தர் என்கிற ஆத்மாக்கள் ஸம்ஸாரிகள். அதாவது,
134 தங்கள் வினைப்பயன் காரணமாக தேவ, மனுஷ்ய, திர்யக்,

135 ஸ்தாவர உடல்களைப் பெற்றும், அவ்வுடல்களே ஆத்மா
136 என்கிற உறுதி கொண்டும், உடலையிட்டு உறவினரானவர்
137 களிடத்தில் என்னுடையவர்கள் என்ற விருப்பங் கொண்டும்
138 தீய பழக்கங்களில் விருப்பம் உடையவர்களாய் தங்கள்
139 தங்கள் புண்யம் பாபம் என்கிற வினைப்பயன் காரணமாக
140 இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர்.

141 முக்தர் என்கிற ஆத்மாக்கள் - மோகஷத்தில் விருப்பம்
142 உடையவர்களாய் அதற்கான ஸாதநங்களைக் கைக்
143 கொண்டு ஈஸ்வரனருளால் பரமபதம் அடைந்து
144 எம்பெருமானை அனுபவிப்பதாலும் கைங்கர்யம்
145 செய்வதாலும் பேரின்பத்தைப் பெற்றவர்கள். இம்முக்தர்
146 களில் கேவலர் என்றும் ஒரு வகையுண்டு. அவர்கள்
147 �ஸ்வரன் காலைக் கட்டி இவ்வுலக பந்தந்தத்தைப்
148 போக்கிக் கொண்டு, பரமபதம் அடைந்து அங்கு ஈஸ்வரன்
149 அருகிலும் போகாதே தனியிடத்தில் கைவல்யம் என்கிற
150 ஸ்தாநத்தில் தன்னைத் தானே அனுபவிக்கிற ஆத்மானுபவத்
151 தில் ஊன்றியவர்களே.

152 நித்யர் என்கிற ஆத்மாக்கள் ஒருநாளும் இந்த
153 ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் இல்லாதவர்கள். அநந்தன், கருடன்,
154 விஷ்வக்ஷேநர் முதலானவர்கள்.

155 இம்மூன்று வகை ஆத்மாக்களும் எண்ணற்றவர்கள்.
156 அளவும், உருவமும் ஒத்திருக்கிற பொற்குடங்கள்,
157 ரத்தினங்கள், தானியங்கள், முதலானவை பலவாயிருப்பது
158 போல ஆத்மாக்களும் பலவேயாகும். இம்மூன்று வகை
159 ஆத்மாக்களுக்கும் இலக்கணம் சேஷத்வத்தோடு கூடிய
160 ஜ்ஞாத்ருத்வம். வெறும் சேஷத்வம்(அடிமைத்தன்மை)
161 இலக்கணமானால் ஈஸ்வரனுக்கு அசித்தும் சேஷமாகை
162 யால் அதைக் காட்டிலும் ஆத்மாவை வேறுபடுத்த
163 ஜ்ஞாத்ருத்வமும் (அறிவுடைமையும்) இலக்கணமாகிறது.
164 வெறும் அறிவுடைமை மட்டுமே இலக்கணமானால்
165 �ஸ்வரனும் அறிவுடையவன் ஆகையால் அவனிலும்
166 வேறுபடுத்த சேஷத்வம் தேவைப்படுகிறது. ஆக,
167 சேஷமாகவே அறிவுடையது ஆத்மா.

168 ஆத்மாவிடமுள்ள அறிவும் - ஆத்மாவைப் போன்றே
169 நித்யமாய், ஆத்மாவுக்குத் தன்னைத் தானே தோற்றுவிப்ப
170 தாய் ஆநந்தமே வடிவாயிருக்கும். அறிவாகவேயிருக்கும்
171 ஆத்மா தர்மி எனப்படுகிறது. அதற்குத் தனித்தன்மை
172 சுருங்குதல், விரிதல் இல்லாமலிருத்தல், தன்னைத் தவிர
173 மற்றவற்றைத் தனக்குக் காட்டாதிருத்தல், தனக்குத்தானே
174 தோற்றுதல், அணுவாயிருத்தல், இவையாம். ஆத்மாவுக்
175 குள்ள அறிவு தர்மம் எனப்படும். அறிவுக்குத் தனித்
176 தன்மையாவது தர்மமாயிருத்தல், சுருங்குதல் விரிதலாகிய
177 தன்மைகளை உடையதாயிருத்தல், தான் தனக்குத்
178 தோன்றாமல் தன்னைத் தானே ஆத்மாவுக்குத் தோற்று
179 வித்தல், உடலெங்கும் பரந்திருத்தல் முதலானவை.

அசித்தத்தவம்

181 அசித் என்பது அறிவற்றதாய், எப்போதும் மாறுபடும்
182 தன்மையை உடையதாயிருக்கும். இவ்வசித்தும், ஸாத்த
183 ஸத்தவம், மிஸ்ரஸத்தவம், ஸத்தவ ஸாந்யம் என்று
184 மூவகைப்படும்.

185 ஸாத்த ஸத்தவம் என்னும் அசித் தத்தவம் ரஜோகுணம்
186 தமோகுணம் கலசாத ஸாத்தமான ஸத்தவ குணத்தையே
187 தன்னிலுடையதாய் நித்யமாய், அறிவையும் ஆனந்தத்தை
188 யும் ஸாகத்தையும் ஆத்மாக்கள் செய்த புண்யபாபமே
189 வடிவான கர்மமடியாக அல்லாமல், வெறும் ஸப்வரனின்
190 விருப்பத்தால் பரமபதம் என்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
191 கோபுரம், மாளிகை, மண்டபம் முதலான வடிவில் மாறக்
192 கடவதாய், அளவிறந்த ஒளியுள்ளதாய், மிக்க அறிவு
193 படைத்த எம்பெருமானாலும் நித்யஸ்ரீகளாலும்
194 அளவிட முடியாததாய் மிகமிக வியக்கத்தக்க தன்மையை
195 உடைத்தாயிருக்கும். அதனை பஞ்சோபநிஷந்மயம் என்பர்.
196 இத்தால்தான் பரமபத்திலுள்ள நித்யாத்மாக்களும்,
197 முக்தாத்மாக்களும், ஸப்வரனும் தங்கள் விருப்பத்துக்குச்
198 சேர விக்ரஹத்தை உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

199 மிஸ்ரஸத்தவம் என்னும் அசித் ஸத்தவம், ரஜஸ், தமஸ்
200 என்கிற மூன்று குணங்களையும் உடையது. இது

201 ஈச்வரனுக்கு எப்போதும் விளையாட்டுப் பொருளாயிருக்
202 கும். இதற்கு தமஸ், ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற
203 காரணப் பெயர்களும் உண்டு. உலகிலுள்ள எல்லா
204 அஃறினைப் பொருள்களுக்கும் காரணமாயிருக்கையாலே
205 ப்ரக்ருதி எனப்படுகிறது. ஆத்மாவின் அறிவை மறைப்ப
206 தால் அவித்யை எனப்படுகிறது. வியக்கத்தக்க பொருள்
207 களை உண்டாக்குவதால் மாயை எனப்படுகிறது. இந்த
208 மிஸ்ரஸத்தவம் என்னும் அசித் தத்தவம் ஒலி, உணர்வு,
209 நிறம், சுவை, மணம் என்னும் ஐந்தாயும், இவற்றை
210 ஆத்மாவுக்கு உணர்த்தும் செவி, உடல், கண், வாய், மூக்கு
211 என்கிற ஐந்தாயும், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம்
212 என்கிற செய் புலன்கள் ஐந்தாயும், பூமி, ஐலம், நெருப்பு,
213 காற்று, ஆகாயம் என்கிற பூதங்கள் ஐந்தாயும் ப்ரக்ருதி,
214 மஹான், அஹங்காரம், மநஸ் என்று நான்காயும் ஆக
215 இருபத்து நான்கு விதமாக மாறுதலை அடைகிறது.

216 இவ்விதம் மாறுபடும் முறையும் பின்வருமாறு
217 கூறப்பட்டுள்ளது. தமஸ்ஸை என்கிற ப்ரக்ருதி
218 தத்தவத்திலிருந்து அகஷரம். அதிலிருந்து அவ்யக்தம்,
219 அதிலிருந்து மஹாந், அதிலிருந்து அஹங்காரம். இந்த
220 அஹங்காரம் வைகாரிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என மூன்று
221 வகைப்படும், வைகாரிகத்திலிருந்து பதினொரு புலன்க
222 ஞம் தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து ஆகாயம், அதிலிருந்து
223 காற்று அதிலிருந்து நெருப்பு அதிலிருந்து ஐலம்,
224 அதிலிருந்து ப்ருதிவீ என்னும் ஐந்து பூதங்களும் உண்டாகின்
225 றன. ராஜஸாஹங்காரம் மற்ற இரண்டுக்கும் உதவுகிறது.

226 இவைகளில் ஆகாயம் முதலான பூதங்களைக் கலசி
227 அக்கலவையால் எண்ணிறந்த அண்டங்களும், அண்டத்துக்
228 குள் ஒவ்வொன்றிலும் பதினான்கு உலகங்களும்,
229 அவைகளில் தேவர்கள், மனிதர்கள், பசு, பச்சி முதலிய
230 திர்யக்குகள், செடி, கொடி முதலிய ஸ்தாவரங்கள் இவை
231 உண்டாக்கப்படுகின்றன. ஐந்து பூதங்களையும் கலசம்
232 முறையாவது: ஒவ்வொரு பூதத்தையும் இரண்டாகப்
233 பிரித்துக் கொள்வது, ஒரு பாகத்தை நான்காக வகுத்து மற்ற
234 நான்கு பூதங்களோடு சேர்த்தால் ஒவ்வொரு பூதமும் தன்
235 பாகம் பாதியும், மற்ற நான்கு பூதங்களின் பாகம்

236 பாதியுமாய்த் தேறுகிறது. இதற்கு பஞ்சீரணம் என்று
237 பெயர். ஈஸ்வரன் இப்படி கலசப்பட்ட அண்டங்களை
238 உண்டாக்குகிறான். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் தன்
239 நாபியிலிருந்து புறப்பட்ட தாமரை நாளத்தில் ஓர்
240 தாமரையைப் பூக்கச் செய்து அதில் பிரமனைப்
241 படைக்கிறான். இதுவரை யாரையும் துணை கொள்ளாமல்
242 ஈஸ்வரனே செய்வதால் இந்தப் படைப்புக்கு ஸமஷ்டி
243 ஸ்ருஷ்டி என்று பெயர். தாமரையில் உண்டான பிரமனுக்கு
244 உள்ளேயிருந்துகொண்டு அண்டத்துக்குள் பதினான்கு
245 லோகங்களையும் அவைகளில் தேவ, மனுஷ்ய, தீர்யக்,
246 ஸ்தாவரம் என்கிற உடல்களையும் படைத்து, ஒவ்வொரு
247 ஆத்மாவுக்கும் அவரவர் முன்வினைப் பயன்களுக்கேற்ப
248 ஒவ்வோர் உடலைக் கொடுக்கிறான். இதுதான் உலகைப்
249 படைத்தலாகும். பிரமனைக் கொண்டு படைக்கும்
250 படைப்புக்கு வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்று பெயர்.

251 ஒவ்வொரு அண்டங்களிலும் பூலோகத்திற்கு மேலாக
252 ஆறு லோகங்களும், கீழ் ஏழு லோகங்களும்
253 அவ்வுலகங்களில் பற்பலவிதமானவர்கள் ஈஸ்வரனால்
254 கொடுக்கப்பட்ட ஶக்தியைக் கொண்டு பிரமனால்
255 படைக்கப்படுகிறார்கள். அண்டங்களை - அவற்றுக்கு
256 வெளியில், அவைகளைக் காட்டிலும் பத்து மடங்கு
257 அதிகமாய் ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம்,
258 மஹான், அவ்யக்தம் இவைகள் சூழ்ந்துள்ளன. பதினான்கு
259 உலகங்களில் பூலோகத்தில் தான் புண்ணியம் பாவம்
260 இரண்டும் செய்தவர்கள் பிறந்து வசிக்கிறார்கள். மற்ற
261 உலகங்களில் வசிப்பவர்கள் எல்லோருமே புண்ணியம்
262 செய்திருப்பவர்களாய் சுகமே வசிக்கிறார்கள்.

263 இவ்வுலக ஸ்ருஷ்டியே ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும்
264 விளையாடும்போது மட்டும் இன்பம் தரும்
265 விளையாட்டுப் பொருள்களாகவே படைக்கப்படுகின்றன.
266 இந்த மிஸ்ர ஸத்தவம் என்கிற தத்வத்தைப் பற்றி மேலும்
267 கூற வேண்டியது இருப்பினும் விரிவுக்கு அஞ்சி இத்துடன்
268 நிறுத்தப்படுகிறது. இனி ஸத்தவ ஶராந்யம் என்கிற காலம்
269 விவரிக்கப்படுகிறது. இது அசித் தத்தவத்தின் மூன்றாவது

270 பிரிவு. ஸத்த்வ ஸாந்யம் என்றால் மூன்று குணங்களும்
271 அற்றது என்று பொருள். மிஸ்ர ஸத்த்வமான ப்ரக்ருதி
272 இருபத்துநான்கு விதமாகப் பிரிவுபடவும் மற்றைப்
273 பொருள்களின் மாறுபாட்டிற்கும் காரணமாகிறது. கால
274 தத்த்வத்தை ஈப்பவரன் தனக்குப் பிரிக்க முடியாத
275 உடலாகவே கொண்டிருத்தலால் இது அவன் இட்ட
276 வழக்காயுள்ளது. ஸாத்த ஸத்த்வம் என்கிற அசித்தும்,
277 மிஸ்ர ஸத்த்வம் என்கிற அசித்தும் எம்பெருமானுக்கும்
278 சேதநர்களுக்கும் அநுபவிக்கப்படும் பொருள்களாகவும்
279 அவைகளை அநுபவிப்பதற்கு உதவி செய்யும்
280 ஸாதனங்களாகவும் இடங்களாகவும் இருக்கும்.

281 இதில் ஸாத்த ஸத்த்வம் என்கிற அசித் தத்த்வத்திற்கு
282 மிஸ்ர ஸத்த்வம் எல்லையாகையாலே கீழேல்லை உண்டு.
283 மேலெல்லை கிடையாது. மிஸ்ரஸத்த்வத்திற்கு ஸாத்த
284 ஸத்த்வம் எல்லையாகையாலே மேலெல்லை உண்டு,
285 கீழேல்லை கிடையாது. காலம் எங்கும் பரவியிருத்தலால்
286 அதற்கு எல்லையே கிடையாது. காலம் என்கிற தத்த்வம்
287 கஷணம், லவம், காஷ்டை என்று வினாடி, நாழிகை
288 முதலாக த்விபரார்த்தம் வரை பிரிவடைகிறது. ஸ்ருஷ்டி
289 காலம், ரகஷணகாலம், ஸம்ஹாரகாலம் எனவும், கடந்த
290 காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எனவும் பிரிவடைகிறது.
291 ஆக வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் எல்லாமே காலத்தைப்
292 பின்பற்றியேயுள்ளது. இவ்வாறு அசித் ஸாத்த ஸத்த்வம்,
293 மிஸ்ர ஸத்த்வம், ஸத்த்வ ஸாந்யம் என மூவகைப்படும்.

�ப்பவர தத்த்வம்

295 ஈப்பவரன் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றெல்லாவற்றுக்கும்
296 ஸ்வாமியாயும் (உடையவன்) நியமிப்பவனாகவுமிருத்த
297 லையே தனித்தன்மையாகக் கொண்டிருப்பவனாவான்.
298 இத் தத்த்வத்தின் படிகள் மேலே காட்டப்படுகின்றன.

299 1. ஈப்பவரன் அகிலஹேயப்ரத்யநீக ஜ்ஞாநாநந்தைக
300 ஸ்வரூபன்(ஸ்வரூபம் என்றால் தனக்கே உரித்தான நிலை)
301 அதாவது எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாய் ஒரு
302 இடத்தையிட்டும் ஒரு காலத்தையிட்டும் ஒரு
303 பொருளையிட்டும் அளவிடமுடியாதவனுய், தனக்குத்

304 தானே தோற்றுகிற இன்பமே வடிவெடுத்த நிலையை
305 உடையவன்.

306 2. ஐஞாந சுக்த்யாதி கல்யாணகுண்பூஷிதன்.
307 ஐஞாநம் என்கிற அறிவு, சக்தி என்கிற ஆற்றல் முதலான
308 பற்றினவர்களுக்கு மிக்க இன்பத்தைத் தரும் குணங்களின்
309 கூட்டங்களால் அழுபடுத்தப்பட்டவன்.

310 3. ஸகல ஐகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்
311 அதாவது எல்லா உலகங்களையும் படைத்தல் எல்லா
312 உலகங்களையும் ரகஷித்தல் எல்லா உலகங்களையும்
313 அழித்தல் ஆகிற மூன்று கார்யங்களைச் செய்பவன்.

314 4. ஆர்த்தன், ஜிஞ்ஞாஸூ அர்த்தார்த்தி, ஐஞானி
315 என்கிற நான்கு விதமானவர்களுக்கும் பற்றத்தக்கவன்.

316 இங்கு ஆர்த்தனாகிறான் - முன்புண்டான பொருளை
317 இழந்து அத்தைப் பெறவேணும் என்று ஆசைப்படுமவன்.
318 ஜிஞ்ஞாஸூவாகிறான் - அறிவே இன்பமே வடிவெடுத்த
319 ஜீவாத்மாவை அநுபவிக்க ஆசைப்படும் கேவலன்.
320 அர்த்தார்த்தி - புதிதாகப் பொருளை ஆசைப்படுமவன்.
321 ஐஞாநியாகிறான் - மிக உயர்ந்த பயனான
322 எம்பெருமானைப் பெற ஆசையடையவன்.

323 5. தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதன்.
324 தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்கிற நான்கு விதமான
325 பயன்களையும் அளிப்பவன்.

326 6. விலக்ஷன விக்ரஹயுக்தனாய் மிகச் சிறந்த
327 திருமேனியுடன் கூடியவன்.

328 7. லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருப்பவன். பெரிய
329 பிராட்டியாருக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் நீளா தேவிக்கும்
330 நாயகனாயிருப்பவன்.

331 இவ்விதம் மூன்று பிராட்டிகளுடன் கூடியிருத்தலால்
332 இவன் திருமேனியின் பெருமை காட்டிலெரித்த
333 நிலாவைப் போல் வீணாகாமல் இவனை அநுபவிப்பவர்
334 களான பிராட்டிகளின் சேர்த்தி சொல்லப்படுகிறது.

- 335 ஈஸ்வரன் அகிலஹேய ப்ரத்யநீகன், அதாவது
 336 இருட்டிற்கு வெளிச்சம் போலவும் ஸர்ப்பத்துக்கு
 337 கருடனைப் போலவும் சேதநர்களிடம் காணப்படும்
 338 தோஷங்களுக்கும் அசேதநங்களிடம் காணப்படும்
 339 தோஷங்களுக்கும் எதிர் தட்டாயிருப்பவன்.

 340 ஈஸ்வரன் அநந்தன். அதாவது நித்யனாய்
 341 சேதநர்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்
 342 அந்தர்யாமியாயிருப்பவன்.

 343 ஈஸ்வரன் ஐஞாநந்தைகஸ்வரூபன். அதாவது
 344 ஆநந்தமே வடிவெடுத்த ஐஞாநமுடையவனாயிருப்பவன்.

 345 இந்த ஈஸ்வரனே எல்லா உலகங்களுக்கும் மூன்று
 346 விதமான காரணமுமாயிருக்கிறான்.

 347 ஒரு பொருள் உண்டாகவேணுமானால் அதற்கு மூலப்
 348 பொருள் ஒன்று. அதை உருவாக்கும் ஒருவன். அவனுக்குத்
 349 துணை புரிபவை இம்மூன்றும் வேணும். ஒரு மண்குடம்
 350 உண்டாம்போது மண் வேண்டும். இது உபாதாந
 351 காரணமாகும். குயவன் வேண்டும். இவன் நிமித்த
 352 காரணம். இவன் மண்ணைக் கொண்டு குடத்தை
 353 உருவாக்கும் போது சக்ரம், தண்டம்(தடி) முதலானவை
 354 வேண்டும். இவை ஸஹகாரி காரணம். உலகில்
 355 இம்மூன்றும் தனித் தனியாகத் தானிருக்கும். உலகம்
 356 முழுமைக்கும் ஈஸ்வரன் காரணமாகும்போது இம்மூன்று
 357 காரணமும் அவனே ஆகிறான். இது ஈஸ்வரனுக்குத் தனிப்
 358 பெருமையாகும். இது இந்த விஶ්விஷ்டாத்வைத
 359 ஸ்ரீவைஷ்ணத்வ ஸித்தாந்தத்தில்தான் ஒப்புக்கொள்ளப
 360 பட்டிருக்கிறது.

 361 உபாதாந காரணம் என்னும் மூலப் பொருள்.
 362 அதிலிருந்து மற்றொரு பொருள் உண்டாகும் போது அது
 363 உருமாறியே ஆக வேண்டும். ஈஸ்வரனோ உரு மாறாத
 364 வன். இவன் எவ்விதம் உபாதான காரணமாக முடியும்
 365 எனக் கேள்வி எழுகிறது. கீழ் அசித் தத்தவத்தை விவரிக்கும்
 366 போது அதற்கு ஸாக்ஷம் தஸை ஸ்தால தஸை என்று
 367 இரண்டு தஸைகள் உண்டு என்று காட்டியுள்ளோம்.
 368 அசித்து இவ்விரண்டு தஸைகளிலும் ஈஸ்வரனுக்குப் பிரிக்க

369 முடியாதபடி உடலாயிருப்பதால் உலகுக்கு மூலப் பொருள்
370 அசித் தத்த்வமேயானாலும் அசித் தத்த்வத்தின்
371 மாறுபாட்டை ஈஸ்வரனிடம் வைத்து இவனை உபாதாநம்
372 எனக் கூறுகிறது ஶாஸ்த்ரம். ஆக ஸுக்ஷம
373 சேதநாசேதநங்களுடன் கூடிய ஈஸ்வரன் உபாதாந காரணம்.
374 ஆற்றலோடு கூடிய ஈஸ்வரன் நிமித்த காரணம். இப்படி
375 இப்படிப்பொருள்கள் உண்டாக வேணும் என்கிற
376 நினைவோடு அவனே ஸஹகாரி காரணமுமாகிறான்.
377 இப்படி முன்று வித காரணமும் தானேயாகிறான்.

378 இவ்விதம் தானே மூன்றுவித காரணமுமாகி
379 உலகுகளைப் படைக்கும்போது தன் நினைவினாலேயே
380 உண்டாக்குவதால் வருத்தமின்றிப் படைக்கிறான்.

381 இவ்விதம் உலகைப் படைக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு
382 இத்தால் உண்டாகும் பயன் வெறும் விளையாட்டே.
383 விளையாடும்போது மட்டும் இன்பம் தரும்
384 விளையாட்டிற்குப் பயன், உலகில் விளையாட்டுத் தானே?
385 அவ்விதமே இங்கும் கொள்வது. ஈஸ்வரனை 'இன்புறும்
386 இவ்விளையாட்டுடையான்' என்று நம்மாழ்வார்
387 கூறுகிறார்.

388 ஈஸ்வரன் உலகுகளைப் படைக்கையாவது - ப்ரளய
389 தசையில் தன்னிடத்தில் ஸுக்ஷமமாக ஒன்றிக் கிடந்த
390 அசித்தை ஸ்தூலமாக்கி, இருபத்து நான்கு விதமாக ஆக்கி,
391 பஞ்ச பூதங்களைக் கலசி, சேதநர்களுக்கு உடல்களையும்,
392 புலன்களையும் கொடுக்கையும் அவர்களுக்கு அறிவை
393 வளர்க்கையுமாம். ஈஸ்வரன் ரக்ஷிப்பதாவது - பயிர்களுக்கு
394 நீர் நிலைபோல் தன்னால் படைக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு
395 குள் நுழைந்திருந்து அந்தந்தப் பொருள்களுக்குத் தக்கவாறு
396 அவைகளை நிலை நிறுத்துதல். ஈஸ்வரன் ஸம்ஹாரிக்கை
397 யாவது - அடங்காத பிள்ளையைப் பிதா விலங்கிட்டு
398 வைக்குமாபோலே தன்னைத் தவிர மற்றவற்றிலே பற்றுக்
399 கொண்டிருக்கும் புலன்களையும் உடலையும் பிரித்து
400 விடுகை.

401 ஈஸ்வரனின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மூன்றுமே
402 ஸமஷ்டி, வ்யஷ்டி என இரண்டு வகைப்படும்.

403 மற்றொருவரைக் கொண்டு செய்யாமல் தானே செய்பவை
404 ஸமஷ்டியாகும். மற்றவர்கள் மூலமாகச் செய்பவை
405 வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியாகும்.

406 இந்த ஸமஷ்டியைப் பற்றிக் கூற வேண்டுவதை
407 முன்பே கூறியாயிற்று. இப்போது இங்கு கூறப்படுமது
408 வ்யஷ்டியைப் பற்றியே.

409 இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள்
410 மூன்றுமே தனித்தனியாக நான்கு வகைப்படும். ஈஸ்வரன்
411 இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை செய்யும்போது பிரமனுக்கும்
412 அவனுக்கு உதவி புரிய அவனால் உண்டாக்கப்பட்ட தகஷன்
413 முதலான தசப்பரஜாபதிகஞக்கும் படைக்க வேண்டிய
414 காலத்திற்கும், உலகில் ஒன்றுக்கொன்று பிறப்பிப்பனவான
415 எல்லா பிராணிகஞக்கும் அந்தந்த வேளையில் உள்புக்கு
416 நின்று பிரமன் முதல் இவை யித்தனைக்கும் ரஜோ
417 குணத்தை மேம்படச் செய்து படைக்கிறான். ஈஸ்வரன்
418 வ்யஷ்டி ஸ்திதியை முதன் முதலில் விஷ்ணு என்ற
419 பெயருடன் பிறந்தும், பின்பு அனேக அவதாரங்களைப்
420 பண்ணியும், மநு, யாக்ஞவல்க்யர், பராசரர், வால்மீகி,
421 சௌநகர் முதலானவர்களைக் கொண்டு ஸ்மருதி
422 இதிஹாஸ புராணங்களை வெளியிட்டுச் சேதநர்கஞக்கு
423 நன்மைதீமைகளைக் காட்டியும் செய்கிறான். இவ்விதம்
424 ஸ்திதி என்கிற ரகஷணத்தைச் செய்யும் காலத்துக்கும்
425 உலகில் ரகஷிக்கும் எல்லாப் பிராணிகஞக்கும் அவைகளின்
426 முயற்சிகள் தன் வசமாம்படி உள்புகுந்து அறிவை
427 வளர்க்கும் ஸத்த்வ குணத்தை மேம்படச் செய்து நிலை
428 நிறுத்துகிறான்.

429 ஈஸ்வரன் வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரத்தை ஸம்ஹாரம்
430 செய்பவர்கஞக்குத் தலைவனான ருத்ரனுக்கும்,
431 அவனுக்கும் அவன் தொழில்கஞக்கும் ஸஹாயம் செய்யும்
432 அக்னி, யமன் முதலானாருக்கும், ஸம்ஹாரம்
433 செய்யவேண்டிய காலத்துக்கும், உலகில் ஒன்றுக்கொன்று
434 அழிவைச் செய்யும் எல்லாப் பிராணிகஞக்கும் அவைகளின்
435 செயல் எல்லாம் வசமாம்படி உள்புகுந்திருந்து
436 தயையில்லாமல் அழிப்பதற்கு உறுப்பான தமோகுணத்தை
437 அவைகளுக்கு மேம்படச் செய்து அழிக்கிறான்.

438 ஈஸ்வரன் எல்லையற்ற கருணையால் ஆத்மாக்களுக்கு
439 உடல்களையும் புலன்களையும் கொடுக்கும்போது,
440 அவ்வுடல்களில் தேவ, மநுஷ்ய, திர்யக், ஸ்தாவரம்
441 என்னும் மாறுபாடுகளைச் செய்வானேன்? இவ்விதம்
442 படைப்பதால் எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாய், மிக்க தயை
443 கொண்ட ஈஸ்வரனுக்கு எல்லாரிடத்திலும் ஒத்திராமையா
444 கிற மாறுபாடும், பிறர் துன்பம் கண்டு பொறுக்க
445 மாட்டாமையாகிற க்ருபை இல்லாமையுமாகிற இரண்டு
446 குற்றங்கள் வாராதோ? எனக் கேள்வி எழும்.

447 ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் எல்லாருக்கும் முதன்
448 முதலில் ஓரே ஸமயத்தில் உடல்களையும் புலன்களையும்
449 கொடுத்தலால் மிக்க கருணையுடையவன் ஆகிறான்.
450 ஆனால் உடலைப் பெறும் சேதநர்கள் முற்பிறவியில்
451 பண்ணி வைத்த புண்யம் பாபம் இவைகளுக்குச் சேரத்தான்
452 உடல்களை மாறுபடுத்திப் பிரமனடியாகக் கொடுக்க
453 வேண்டியவனாகிறான். ஆகவே ஈஸ்வரனுக்கு
454 ஓரவஞ்சனை வர வழியில்லை. அதேபோல் சிலர் உடலால்
455 துன்பத்தை அநுபவிக்கச் செய்வதும் அவர்கள் மறுபடியும்
456 துன்பமுண்டாக்கும் செயல்களில் மூளாதபடி தடுக்கவே
457 யாம். எதுபோலவென்னில் மன் தின்ன வேண்டும் என்று
458 பிடிவாதம் பிடிக்கும் குழந்தைக்கு அதன் வாயில் தானே
459 துளி மண்ணை ஊட்டி, ஊட்டும்போது நாக்கைக்
460 கிள்ளிவிடுவாளாம் தாயார். அப்போது குழந்தை
461 மண்தின்றால் நாக்கு ஏரியும் என அஞ்சிப் பிறகு மண்ணைத்
462 தின்னாது. அதுபோல இதையும் கொள்வது.

463 இனி ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கிடக்கிற
464 குணங்களின் பெருமையைக் காணலாம்.

465 ஈஸ்வரனிடம் உள்ள ஜிஞாநம், ஶக்தி, பலம்,
466 ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்கிற மற்றெல்லா
467 குணங்களுக்கும் ஊற்றுவாயான ஆறு குணங்களும்
468 அவைகளிடமிருந்து பிறந்த வாத்ஸல்யம் முதலானவை
469 களும் சௌளர்யாதிகளுமான எல்லா குணங்களுமே
470 எப்போதும் உள்ளவை. எல்லையற்றவை. என்னற்றவை.
471 ஓர் காரணமடியாக வந்தவையன்றிக்கே தன் படியே

472 உண்டானவை. கெட்ட குணங்களின் ஸம்பந்த
 473 மற்றிருப்பவை. இக்குணங்களுக்கு ஒத்தவையோ
 474 அதிகமானவையோ கிடையாது.

475 இத்தகைய குணங்கள் மூன்று வகை. வாத்ஸல்யாதி
 476 கள் ஒருவகை. இவற்றுக்கு விஷயம் அநுகூலர்.
 477 ஸௌர்யாதிகள் இரண்டாம் வகை. இவற்றுக்கு விஷயம்
 478 ப்ரதிகூலர். ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகள் மூன்றாம் வகை.
 479 இவற்றுக்கு விஷயம் எல்லாச் சேதநர்களும்.

480 இனி இக்குணங்கள் யார்யாருக்கு எவ்வகையில்
 481 உபயோகப்படுகின்றன என்பதையும் காணலாம்.

482 1. ஜ்ஞாநம் அறிவற்றவர்களுக்கு. 2. சக்தி ஆற்றல்
 483 அற்றவர்களுக்கு. 3. கஷமை அபராதங்களுடன் கூடியவர்
 484 களுக்கு. 4.க்ருபை துன்பமடைந்தவர்களுக்கு.
 485 5.வாத்ஸல்யம் குற்றமுடையவர்களுக்கு. 6. ஸீலம்
 486 தாழ்ந்தவர்களுக்கு. 7.ஆர்ஜவம் (செவ்வை) செவ்வைக்
 487 கேடர்க்கு. 8. ஸௌரார்தம் (நட்பு) நட்பற்ற நெஞ்சை
 488 உடையவர்களுக்கு. 9. மார்தவம் (மென்மை) ஸப்வரனைப்
 489 பிரிந்தால் வாடும் தன்மையர்க்கு. 10. ஸௌலப்யம்
 490 (எளிமை) காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு.

491 இவ்விதம் மற்ற குணங்கள் திறத்திலும் கண்டு
 492 கொள்வது. இத்தகைய குணங்களுடன் கூடிய ஸப்வரன்
 493 தன்னையே பற்றினவர்கள் பக்கல்,தன் குணங்களால் நடந்து
 494 கொள்ளும் விதங்களைக் காணலாம்.

495 1. பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம் = பிறர் துன்பம் கண்டு
 496 பொறுக்காமை. இத்தால் அவர்களின் துன்பங்கண்டால்
 497 ஜயோ என்றிரங்கும்.

498 2. ஸௌரார்தம் = நல்ல நினைவை
 499 உடைத்தாயிருக்கை. அவர்களுக்கு எப்போதும் நன்மை
 500 களையே நினைத்திருக்கும்.

501 3. ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரயம் = ஆஸ்ரிதர்களுக்கு இட்ட
 502 வழக்காயிருக்கை. தன்னை ஆஸ்ரிதர்களுக்கேயாக ஆக்கி
 503 வைத்து பரதந்த்ரனாயிருக்கும்.

504 4. ஸாம்யம் = பொதுவாயிருத்தல். தன்னை
505 ஆஸ்ரயித்தவர்களின் பிறப்பாலுண்டான குறைகளைப்
506 பாராதவனாயிருக்கும்.

507 5. அஸரண்யஸரண்யத்வம் = புகலற்றுத் தன்னைப்
508 பற்றினார்க்குத் தான் புகலாகை. தாங்களும் பிறரும்
509 தங்களுக்குத் தஞ்சமாகாதபோது தானே
510 தஞ்சமாயுமிருப்பவன்.

511 6. ஸத்யகாமத்வம் = அரியன செய்தும் ஆஸ்ரிதர்களின்
512 இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கை. ஸாந்திபினி புத்ரனையும்,
513 வைதிக புத்ரர்களையும் மீட்டுக் கொடுத்தவன்.

514 7. ஸத்யஸங்கல்பத்வம் = பொய்யாகாத
515 நினைவுடைமை. த்ருவன் முதலானார்க்கு இதற்கு
516 முன்பில்லாத ஸ்தாநங்களையும் உண்டாக்குமவன்.

517 8. ஒளதார்யம் = தன்னையும் தன் உடைமைகளையும்
518 ஆஸ்ரிதர்களுக்குக் கொடுக்கை. அதாவது அவரவர்களின்
519 பொருள்களை அவரவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாப்
520 போலத் தன்னையும் தன்னுடைமைகளையும் ஆஸ்ரிதர்கள்
521 இட்ட வழக்காக்குமவன்.

522 9. க்ருதித்வம் = செய்ய வேண்டியதைச் செய்து நிம்மதி
523 பெறுதல். ஆஸ்ரிதர்களின் காரியங்கள் நிறைவு பெற்றால்
524 தன் கார்யங்கள் நிறைவு பெற்றவனாயிருப்பான்.

525 10. க்ருதஜ்ஞதை = ஆஸ்ரிதர்கள் செய்ததைப் பெரிதாக
526 நினைக்கை. ஆஸ்ரிதர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளைச்
527 செய்தாலும் அதை ஒன்றாக நினையாதே அவர்களிட
528 முள்ள நன்மையில் துளியையும் பெரிதாக
529 நினைத்திருப்பவன்.

530 11. மாதுர்யம் = இனிமை. ஆஸ்ரிதர்களுக்கு மற்ற
531 இனிமைகளில் நெஞ்ச செல்லாமல் எல்லா நிலைகளிலும்
532 தானே இனியனாகை.

533 12. சாதுர்யம்=ஸாமர்த்யம். ஒருவன் தான் விரும்பின
534 பார்யா புத்ராதிகளின் குற்றமறிந்திருந்தாலும் காணாக்கண்
535 இட்டிருப்பதைப் போல ஈஸ்வரனும் தான் அபிமானித்த
536 ஆஸ்ரிதர்குற்றங்களைக் காணாதவனைப் போலிருப்பான்.

- 537 13. ஸ்தைர்யம் = உறுதி பெற்றிருக்கை.
- 538 ஆஸ்ரிதர்களின் குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார்
- 539 காட்டினாலும் அவர்களுடன் வாதிட்டு உறுதியாய் நின்று
- 540 ரகஷிக்குமவன்.
- 541 14. ப்ரணயித்வம் = மிக ஆசை கொண்டிருத்தல்.
- 542 காமினியின் அழுக்கை உக்கும் காழுகனைப் போலே,
- 543 ஆஸ்ரிதர் பக்கல் உள்ள ப்ரகிருதி ஸம்பந்தம்
- 544 முதலானவற்றை இனிமையாகக் கொள்பவன்.
- 545 15. ஆர்ஜுவம் = செவ்வை. ஆஸ்ரிதர் பக்கல் மனது
- 546 வாக்கு உடல் மூன்றினாலும் செவ்வியனாயிருப்பவன்.
- 547 16. மார்தவம் = மென்மை. ஆஸ்ரிதர்களைப் பிரிந்தால்
- 548 அவர்களை விட அதிகம் வாடுபவன்.
- 549 17. ஸெளாஸீல்யம் = தாழுவிடுதல். பிறப்பு
- 550 முதலானவற்றால் ஆஸ்ரிதர்கள் தாழ்ந்தவர்களானாலும்
- 551 அவர்களுக்குத் தக்கபடி தன்னைத் தாழுவிடுமவன்.
- 552 18. ஸெளாலப்யம் = எளிமை. ஆஸ்ரிதர் தன்னைக்
- 553 கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி தன்னை வசப்படுத்துமவன்.
- 554 19. வாத்ஸல்யம் = தோஷங்களை இனிமையாகக்
- 555 கொள்ளுதல். அப்போது ஈன்ற கன்றின் பக்கல் பசு
- 556 இருக்குமாப் போலிருப்பான். அதாவது இன்று ஓர்
- 557 ஆஸ்ரிதன் கிடைத்தால் தன்னையே பற்றிக் கிடக்கும்
- 558 பெரியபிராட்டியாரையும் நித்யர்களையும் தள்ளிவிட்டு
- 559 அவனையே விரும்புமவன். இவ்விதம் தன்னைப்
- 560 பற்றினாரிடத்தில் ஈஸ்வரன் நடந்து கொள்ளும்படி அவன்
- 561 குணங்கள் அமைந்துள்ளன.
- 562 இனி, ஈஸ்வரனின் திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை
- 563 (உருவைப்) பற்றி சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.
- 564 1. ஈஸ்வரனுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் ஈஸ்வரனுக்குத்
- 565 தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், குணங்களைக் காட்டிலும்
- 566 அளவிறந்த ஆனந்தத்தை உண்டாக்குமதாய் மிகவும்
- 567 விரும்பத்தக்கதாயிருக்கும். தானுகந்தவர்களுக்குப்
- 568 பரிசாகக் கொடுப்பது தன் திருமேனியையிறே!
- 569 2. ஈஸ்வரனின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதாயிருக்கும்.

- 570 3. நித்யமாயிருக்கும். அதாவது ஆகியும் கிடையாது.
 571 முடிவும் கிடையாது.
- 572 4. ஏகரூபமாயிருக்கும். ஈஸ்வரன் நினைவாலன்றி,
 573 தானே பருப்பது சிறுப்பது ஆகாதிருக்கை.
- 574 5. ஸாத்தஸத்த்வாத்மகமாயிருக்கும். ரஜோகுணம்
 575 தமோகுணம் இரண்டும் கலவாத ஸத்தவ குணத்தையே
 576 கொண்டிருக்கும்.
- 577 6. முக்குணத்தைக் கொண்டிருக்கிற சேதநர்களின்
 578 உடல், தான் பற்றிக் கிடக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அறிவை
 579 மறைத்துவிடும். இந்த ஈஸ்வரன் திருமேனி மாணிக்கத்தா
 580 லான ஓர் செப்பில் தங்கத்தையிட்டால் அது
 581 உள்ளேயிருக்கும் தங்கத்தை மறைக்காதாப்போலே இந்த
 582 ஸாத்த ஸத்தவமே உருவெடுத்த திருமேனி உள்ளிருக்கும்
 583 ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தை மறைக்காது.
- 584 7. நிரவதிக தேஜோரூபமாயிருக்கும். அதாவது
 585 நித்யர்களுடையவும் முக்தர்களுடையவும் திருமேனிகளும்
 586 ஸாத்த ஸத்தவத்தாலானவையானாலும், மின்மினியின்
 587 ஒளிக்கும் ஸமர்யன் ஒளிக்கும் உண்டான வாசி போலே
 588 ஈஸ்வரனின் திருமேனிக்கு முன் அவைகள் அளவுபட்ட
 589 ஒளியாய்த் தோன்றும்.
- 590 8. ஸௌந்தர்யாதி எண்ணிறந்த கல்யாண
 591 குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும்.
- 592 9. யோகித்யேயமாயிருக்கும். ஈஸ்வரனை த்யானம்
 593 பண்ணும் யோகிகளுக்கு த்யானத்துக்குப் பற்றுக்
 594 கோடாய்க் கொண்டு எப்போதும் தியானிக்கப்
 595 படுவதாயிருக்கும்.
- 596 10. ஸகலஜ்ஞமநோஹரமாயிருக்கும். அதாவது அறிவு
 597 பெற்றவர்கள் அறிவற்றவர்கள் என்கிற பாகுபாடில்லாமல்
 598 எல்லா ஜனங்களையும் தன்பால் பைத்தியம் கொள்ளச்
 599 செய்யும்.
- 600 11. ஸமஸ்த போக வைராக்கிய ஜனகமாயிருக்கும்,
 601 தன் பெருமையைக் கண்டவர்களுக்கு மற்றைப்
 602 பொருள்களில் ஆசையறும்படி பண்ணும்.

603 12. நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் எப்போதும்
604 அனுபவிக்கப்படுமதாயிருக்கும். வாசத்தடம் போல்
605 ஸகலதாப ஹரமாயிருக்கும் அதாவது,

606 13. புஷ்பங்கள் நிறைந்து வாசனையுள்ள நீர்நிலை
607 போல் தன்னைக் கிட்டினவர்களின் ஸம்லார தாபத்தையும்
608 விரஹதாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கும்.

609 14. அநந்தாவதார கந்தமாயிருக்கும். அதாவது ஈஸ்வர
610 னின் மற்றை அவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கும்.

611 15. ஸர்வரகஷ்கமாயிருக்கும். அதாவது ஈஸ்வரன்
612 ஜஸ்வர்யம், கைவல்யம், பகவதநுபவம் பகவத் கைங்கர்யம்
613 இவைகளை விரும்புமவர்களுக்கும், நித்யர்களுக்கும்,
614 முக்தர்களுக்கும், வாசியில்லாமல் வேண்டாதவைகளைப்
615 போக்குதல், வேண்டியவைகளைக் கொடுத்தல் செய்வது
616 இந்த திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தோடு கூடியேயாகையாலே
617 எல்லோரையும் ரகஷிப்பது இதுவே.

618 16. ஸர்வாஸ்ரயமாயிருக்கும். நித்ய விபூதி,
619 லீலாவிபூதி இரண்டுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும்.

620 17. ஆயுதங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்
621 பட்டிருக்கும்.

622 இந்த ஈஸ்வர ஸ்வரூபம் இந்த அப்ராக்ருத திவ்யத்
623 திருமேனியோடு பரத்வம், வியூஹம், விபவம், அந்தர்யா
624 மித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என ஐந்து வகையாயிருக்கும்.

625 இவைகளில், பரத்வமாவது வைகுண்டம் என்கிற
626 பரமபதத்தில் நித்யர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும் பரம
627 போக்கியமாய்க் கொண்டெடுமுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

628 வ்யஹமாவது லீலாவிபூதியின் படைப்பு, காப்பு,
629 அழித்தலைச் செய்வதற்காகவும் இந்த லோகத்தில்
630 போகங்களை விரும்புவோருக்கு அவைகளைக்
631 கொடுக்கவும் முழுகஷாக்களுக்குத் தன்னை வந்தடைவதற்கு
632 அனுக்ரஹம் பண்ணவும் ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன்,
633 அநிருத்தன் என்கிற உருவங்கொண்டு நிற்கும் நிலை.

634 விபவமாவது எண்ணிறந்ததாய் கெளனம்
635 (அப்ரதாநம்), முக்யம் (ப்ராதாநம்) என்று இரண்டு
636 வகைப்பட்டிருக்கும்.

637 இவைகளில் முக்யமாவது தேவ மநுஷ்ய திர்யக்
638 ஸ்தாவர வடிவமான திருமேனிகளில் தான் நேராக
639 உட்புக்கிருக்கை.

640 கெளனமாவது ஆவேசாவதாரம். இதுவும்
641 ஸ்வரூபாவேசம், ஸக்த்யாவேசம் என்று இரண்டு வகை
642 உண்டு.

643 ஸ்வரூபாவேசமாவது பரஸாராமாதி சேதநர்களு
644 டைய ஶரீரங்களிலே தனக்கே உரித்தான திருமேனியோடு
645 உள்புக்கிருக்கை.

646 ஸக்த்யாவேசமாவது ஒருவனைக் கொண்டு கார்யம்
647 கொள்ளும் போது, அதாவது பிரமன் சிவன் முதலானோர்
648 பக்கல் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணும்போது தன்
649 ஆற்றலை அக்காரியத்துக்காக மட்டுமே அவர்களிடம்
650 வைத்தல்.

651 இவைகளில் அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், தன்
652 நிலையை விடாமலிருப்பனவாய் விளக்கில் கொளுத்தின
653 தீவட்டி போலே இருப்பவனாய் முக்யாவதாரங்களே
654 மோகஷத்தில் விருப்பம் உடையார்க்கு உபாஸிக்கத்
655 தக்கவை.

656 கெளனமான ஸ்வரூபாவேச ஸக்த்யாவேச
657 அவதாரங்களான பிரமன், ஶிவன், அக்நி, வ்யாஸர்,
658 பரஸாராமன், அர்ஜுஞன், குபேரன் முதலியவர்கள்
659 அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை ஸ்வரூபத்தாலும்
660 ஸக்தியாலும் உள் புக்கிருத்தலால் முழுஷாக்களுக்கு
661 உபாஸிக்கத் தக்கவர்களன்று.

662 ஈஸ்வரன் பிறப்பது தன் விருப்பத்தாலே.
663 இவ்வதாரங்களுக்குப் பயன் ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கையும்,
664 துஷ்டர்களை நாசமடையச் செய்கையும், தர்மங்களை
665 நிலை நிறுத்துகையும் ஆகும்.

666 இங்கு ஸாதுக்களாகிறார், ஈஸ்வரனின் அருளாலோ
667 தபஸ்ஸினாலோ ஸதாசார்ய உபதேசத்தாலோ
668 ஸஸ்வரனை நெஞ்சு நிரம்ப அநுபவிப்பவர்களாய், அவனை
669 வெளிக்கண்ணான ஹனக்கண்களாலும் உட்கண்ணாலும்
670 காணவேணும் என்று துடிப்பவர்கள். அவர்களுக்கு
671 அவர்களிருந்த இடத்திற்குத் தானே போய்த் தன்னைக்
672 காட்டி மகிழ்வித்தல், தானும் மகிழ்தல்தான் ஸாதுக்களை
673 ரகஷித்தலாகும். இதை ஸஸ்வரன் அவதரித்தே செய்ய
674 முடியும். ஆகையாலே ஸாதுக்களை ரகஷித்தலே மூன்று
675 பயன்களில் முக்யமானது. மற்ற இரண்டும் இப்பயனைப்
676 பெறும்போது தன்படியே ஏற்படுகின்றன. ஸாதுக்கள்
677 தன்னை அனுபவிக்க இடையூறு செய்பவர்களைக் களைதல்
678 துஷ்கருத் விநாசமாகும். தன்னை ஆராதிக்கும் வழி
679 அழிந்து கிடக்க, தன்னைக் காட்டி அவ்வகைகளை நிலை
680 நிறுத்தல் தர்மஸம்ஸ்தாபனமாகும்.

681 அந்தர்யாமித்வமாவது, இரண்டு விதம். ஓன்று
682 எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எந்நிலையிலும் உள்ளே
683 பதிகிடந்து, தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து, அவர்கள்
684 ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு அந்தராத்மாவாக நிற்கின்ற
685 நிலை. இரண்டு, ஜீவர்களுடைய ஹ்ருதயங்கள் தோறும்
686 அழிய திருமேனியோடும் கட்டைவிரல் அளவோடும்
687 கூடியவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

688 அர்ச்சாவதாரமாவது, அடியவர்கள் தாங்கள்
689 யாதொன்றை எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியாக
690 விரும்புகின்றார்களோ அப்படி அவர்கள் உகந்து
691 எழுந்தருளப் பண்ணிய திருவுருவங்களிலே தேசம் காலம்
692 முதலான ஓர் முறையில்லாதபடி தன் ஸ்வரூபத்தால்
693 உள்புகுந்து அத் திருவுருவங்களையே தனக்குத்
694 திருமேனியாகக் கொண்டு அவைகளில் அப்ராக்ருத
695 திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்
696 பண்ணி, அவர்கள் பண்ணும் அபராதங்களைக்
697 கணிசியாமல் தன்னை அர்ச்சிக்குமவர்களுக்குப்
698 பராதீனமாகவே தன் செய்கைகளையெல்லாம் அமைத்துக்
699 கொண்டு கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும்
700 எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

701 அர்ச்சாவதாரத்தில் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்த
702 முடியாதவர்களையும் தன் அழுகு முதலானவற்றைக்
703 காட்டித் தன் மீது ஆசை உண்டாக்கும் தன்மையும், அனைவ
704 ராலும் பற்றப்படும் தன்மையும் அநுபவிக்கப்படும்
705 தன்மையும் நிறைந்திருக்கும்.

706 ஈஸ்வரன் அர்ச்சாவதாரத்தில் - தான் ஸ்வாமியாகவும்
707 தன்னைப் பற்றினவர்களைத் தனக்கு ஸொத்தாகவும்
708 கொள்ளாமல், தான் அவர்களுக்கு ஸொத்தாகவும்
709 அவர்கள் தனக்கு ஸ்வாமியாகவும் தன் நிலையை மாறாடிக்
710 கொண்டு அறிவற்றவன் போலவும் ஆற்றலற்றவன்
711 போலவும் ஸ்வாதந்தர்யம் அற்றவன் போலவும்
712 இருந்தாலும் தன்னைப் பற்றினவர்களிடத்து எல்லையற்ற
713 கருணைக்கு வசப்பட்டு அவர்களுக்கு எல்லா
714 விருப்பங்களையும் கொடுத்தருஞும். இதுதான் ஈஸ்வர
715 தத்துவத்தின் நிலையாம்.

716 ஈஸ்வரனின் இவ்வைந்து நிலைகளிலும் பரத்வம்
717 தொடங்கி நான்கும் நமக்குக் கிட்ட முடியாதவை.
718 அர்ச்சாவதாரந்தான் நமக்கு ஆராதிக்க(வழிபட) அநுபவிக்க
719 எளிது. ஆகவே தான் ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஆண்டாளும்
720 அர்ச்சாதிருமேனியுடன் ஸேவை ஸாதிக்கும் திவ்யதேசங்
721 களை மங்களாஸாஸனம் செய்தருளினார்கள். நாமும்
722 அவர்களின் வழியே போவோமாக.

ஹிதம்

723 ஹிதம் என்றால் ஸாதனம். உலகில் அவரவர்கள்
724 எதையெதை விரும்புகிறார்களோ அவைகளுக்குத்
725 தக்கப்படி இந்த ஸாதனங்கள் அமையும். இங்கு
726 ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்குச்சேர ஹிதம் என்கிற
727 தலைப்பில் இக்கட்டுரை எழுதப்படுவதால்
728 திருமந்த்ரத்தால் அறிய வேண்டும் அர்த்தங்களாக ஐந்து
729 கூறப்படுகின்றனவே, அவைகளில் பிள்ளை உலகாசிரிய
730 ரால் காட்டப்பட்ட வகையை அடியொற்றியே
731 உபாயஸ்வரூபம் அமைகிறது.

733 பிள்ளை உலகாசிரியர் அருளிய அர்த்த பஞ்சகம்
734 என்கிற ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் உபாயஸ்வரூபம் என்பது
735 1.கர்மம் 2.ஜ்ஞாநம் 3.பக்தி 4.ப்ரபத்தி. 5. ஆசார்யாபிமாநம்
736 என்று ஐந்து வகையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

737 இங்கு ஐப்ஸ்வர்யம், கைவல்யம், மோகஷம் என்கிற
738 மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்குச் சேரத்தான் இந்த ஐந்தும்
739 கூறப்படுகின்றன. இம்மூன்று புருஷார்த்தங்கள் தான்
740 சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படும் புருஷார்த்தங்களாகும்.
741 உலகிலுள்ளவர்களின் வக்ரமான புத்திக்குச் சேர்ந்த மற்ற
742 பயன்களும் அவற்றினுடைய ஸாதநங்களும் எடுத்துக்
743 கழிக்கவும் பாத்தம் போதாவாகையால் இங்கு
744 விடப்பட்டன. இவ்வகை ஸாதங்களில் முதலாவது
745 (எண்ணால்தான், தரத்தாலல்ல) கர்மயோகம் என்பது.

746 யாகம், தாநம், தபஸ்ஸூ, த்யாநம், ஸந்த்யாவந்தநம்,
747 பஞ்சமஹாயஜ்ஞாம். அக்னிஹோத்ரம், தீர்த்த யாத்ரை,
748 புன்யகோஷத்ரவாஸம், க்ருச்சரம், சந்த்ராயணம், புன்யநதீ
749 ஸ்நானம், வரதம், சாதுர்மாஸ்யம், பலம்(பழம்) மூலம்
750 கிழங்கு இவைகளையே அஸநம் (சாப்பிடுதல்)
751 ஸாஸ்த்ராப்யாஸம், ஸமாராதநம், ஐபம் தர்ப்பணம்
752 இவை முதலான ஸாஸ்த்ரம் காட்டியுள்ள கார்யங்களைச்
753 செய்தல் கர்மயோகமாகும்.

754 இவைகளைச் செய்தவனுக்கு உடம்பு இளைக்கும்,
755 பாபம் போகும். அத்தாலே கண் காது மூக்கு முதலான
756 புலன்களால் வெளிப்படுகிற ஆத்மாவிடமுள்ள தர்மபூத
757 ஜ்ஞானத்துக்கு உலகிலுள்ள பொருள்களிலுள்ள ஸப்த
758 ஸ்பர்ஶ ரூப ரஸ கந்தங்கள் என்கிற ஐந்தும்
759 விஷயமல்லாமையாலே தனக்கோர்பற்றுத் தேடும் போது
760 யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம்,
761 த்யாநம், தாரணம், ஸமாதி என்கிற எட்டு அங்கங்களைக்
762 கொண்ட எம்பெருமானைப் பற்றிய யோகாப்யாஸம்
763 வரை அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை.
764 இந்த கர்மயோகம் - ஜ்ஞாந யோகத்துக்கு ஸஹகாரம்
765 செய்வதாய், ஐப்ஸ்வர்யமான புருஷார்த்தத்துக்குப் ப்ரதாந
766 ஸாதநமாயிருக்கும்.

767 இனி இவைகளைச் சிறிதே விவரிக்கிறேன். (1)
768 யஜ்ஞம் = அதாவது யாகம். இந்த யாகம் என்பது
769 தேவபூஜை. அதாவது ஶாஸ்தரம் கூறியபடி இந்தரன்
770 முதலான தேவதைகளை உடலாகக் கொண்ட
771 எம்பெருமானை அவர்கள் வழியாக ஆராதித்தல். இந்த
772 யாகங்கள் நித்யங்கள் என்றும் நெமித்திகங்கள் என்றும்
773 காம்யங்கள் என்றும் மூன்றுவகை. இம்மூன்றில்
774 காம்யத்தை விடலாமே தவிர மற்ற இரண்டைச் செய்தே
775 தீரவேண்டும்.

776 (2) தாநம் = முறைப்படிஸம்பாதித்த பொருள்களை
777 தகுதியுள்ளவர்களுக்கு உபகரிக்கை. இங்கும் தானம்
778 வாங்கும் தகுதியை ஶாஸ்தரம் கூறியுள்ளபடி கொள்ள
779 வேணுமே தவிர நாமாக நிர்ணயம் செய்யலாகாது.

780 (3) தபஸ்ஸை = தவம் - புலன்களை அடக்குகை.

781 (4) ஸந்த்யாவந்தநம் = காலை மத்யாஹ்னம் மாலை
782 ஆகியமூன்று வேளைகளிலும் செய்ய வேண்டிய
783 தேவதாந்தர்யாமியான எம்பெருமானை வழிபடுதல்.

784 (5) பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் = அதாவது தேவ யஜ்ஞம்,
785 மநுஷ்யயஜ்ஞம், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், பித்ர யஜ்ஞம், பூத
786 யஜ்ஞம் என்பவை. தினம் தேவதைகளை ஆராதித்தல்,
787 ஸத்புராஷ்ரகளை ஸத்கரித்தல், வேதம் ஒதுக்கல், தர்ப்பணம்
788 செய்தல், ப்ராணிகளுக்கு ஆஹாரமிடல்.

789 (6) அக்நிஹோத்ரம் = காலை, மாலைகளில் அக்நியை
790 ஆராதித்தல்.

791 (7) தீர்த்த யாத்ரை = புண்ய தீர்த்தங்கள் உள்ள
792 இடங்கள் தோறும் போய் நீராடல்.

793 (8) புண்ய கோத்ரங்களில் வசிக்கை.

794 (9) க்ருச்சரம் = குற்றம் தீரச் செய்யும் சடங்கு
795 (பிராயச்சித்தம்)

796 (10) சாந்த்ராயணம் = உண்ணக் கூடாத ஆஹாரமுண்
797 டால் அக்குற்றம் தீரச் செய்யும் சடங்கு. அதாவது

- 798 தேய்பிறையில் ஒவ்வொரு பிடியாகக் குறைத்தும்,
 799 வளர்பிறையில் ஒவ்வொரு பிடியாக ஏற்றியும் உண்ணுதல்.
- 800 (11) வ்ரதம் = ஸாஸ்த்ரம் கூறியபடி குறிப்பிட்ட
 801 காலத்துக்கு நியமம் - கட்டுப்பாடு கொள்ளுதல்.
- 802 (12) சாதுர்மாஸ்யம் = மழைக் காலத்தில் நான்கு
 803 மாதங்கள் வெளியில் செல்லாமை.
- 804 (13) பலமூலாஸநம் = பழங்கள் கிழங்குகளையே
 805 உண்ணுதல்.
- 806 (14) ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்றல்.
- 807 (15) ஸமாராதநம் = ஸாஸ்த்ரங்கள் காட்டிய வகையில்
 808 எம்பெருமானை வழிபடுதல்.
- 809 (16) ஜபம் = பகவந் மந்த்ரத்தை மெதுவாக
 810 இடைவிடாமல் சொல்லுகை.
- 811 (17) ஹோமம் = அம்மந்த்ரத்தைக் கொண்டு வேள்வி
 812 செய்தல்.
- 813 (18) தர்ப்பணம் = அம்மந்த்ரத்தைக் கொண்டு
 814 ஜலத்தால் தர்ப்பணம் செய்தல்.
- 815 இவைகளுக்குத்தான் கர்மாநுஷ்டாநம் என்று பெயர்.
- 816 இனி ஜ்ஞாந யோகத்தைப் பற்றியும் சுருக்கமாக
 817 கூறுகிறேன். இந்த ஜ்ஞாந யோகம் கர்மயோகத்தால்
 818 உண்டாவதாக கீழே சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம்
 819 உண்டான ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவிப்பது.
 820 ஜ்ஞாநத்துக்கு - ஹ்ருதயகமலத்திலும் சூர்ய
 821 மண்டலத்திலும் இன்னம் ஸாஸ்த்ரம் பகவானுக்கு
 822 இருப்பிடமாகச் சொன்ன இடங்களிலும்
 823 எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுக் கோடாக்கி
 824 - விஷயமாக்கி, அவ்வெம்பெருமானை ஶங்கம் சக்ரம்
 825 கதை வாள் சார்ந்கம் முதலானவற்றை தரித்திருப்பவனா
 826 கவும், பீதாம்பரத்தோடு கூடியவனாகவும், கீர்தம் முதல்
 827 சிலம்பு பர்யந்தம் திவ்யமான ஆபரணங்களால்
 828 அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும் லக்ஷ்மியுடன் கூடியவனா
 829 கவும் அநுபவித்து யோகாப்யாஸ முறையில் அநுபவ

830 காலத்தைப் பெருக்கி அநவரதபாவனாளுபமாக்கவேணும்.
831 (இடைவிடாமல் சிந்திக்க வேண்டும்.) இது
832 அடுத்துண்டாகும் பக்தியோகத்துக்கு ஸஹகாரத்தைச்
833 செய்வதாய், இந்த ஜ்ஞானத்தால் ஆத்மா இனியனாய்
834 தோற்றுகையால் அவனை மட்டிலுமே அநுபவிக்கும்
835 கைவல்யம் என்கிற மோகஷத்துக்கு நேரான
836 ஸாதநமாயிருக்கும்.

837 பக்தியோகமாவது, கீழ்க் குறிப்பிட்ட ஜ்ஞான
838 யோகத்தால் நேரில் கண்ட பகவானை தைலதாரையைப்
839 போல இடையறாமல் அடுத்தடுத்து நினைக்கும்
840 நினைவின் தொடராகிய பகவதநுபவம். மிகவும்
841 இன்பத்தை விளைக்கும், அந்த பகவானைத் தெளிவாகத்
842 தெரிந்து கொண்டால் ப்ராரப்தகர்மம் கழியும். பிறகு
843 ஸாதநமான பக்தியையும் அத்தால் பெறக்கூடிய
844 பகவானையும் அடுத்தடுத்து நினைத்து பக்தியாகிற
845 ஸாதநத்தின் சுருங்கி இருத்தல் போய் அது பகவானை
846 அடைவிக்குமளவுக்கு விரிவடையும்.

847 இந்த பக்தியோகம் பகவானை அடையமட்டுமே
848 ஸாதநமாகும். காரணம் இந்த பக்தி நிஷ்டனுக்கு
849 பகவானைத் தவிர மற்ற எதிலும் நாட்டமேற்படாது.

850 இங்குக் குறிப்பிட்ட கர்மயோகத்தை நெடுநாள்
851 செய்யவே ஜ்ஞாந யோகமுண்டாகும். ஜ்ஞானம்
852 பக்தியாய் முதிரும். இந்த பக்தியோகம் முதிரவே பல
853 பிறவிகள் வேண்டிவரும்.

854 ஒவ்வொரு சேதநனும் பண்ணி வைக்கும் புன்ய
855 பாபங்களே வடிவான கர்மம், ஸஞ்சிதம் என்றும்
856 ப்ராரப்தம் என்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப்
857 படுகிறது. ஸஞ்சிதம் என்றால் குவிக்கப்பட்டது எனப்
858 பொருள். ப்ராப்தம் என்றால் அந்த ஸஞ்சித கர்மாக்களில்
859 அநுபவிக்க என்று எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதொன்று.
860 இந்த ப்ராப்த கர்மாவை அநுபவித்து முடிக்கவே
861 பலபிறவிகள் தேவைப்படுகிறது. கர்மயோகத்தைச் செய்து
862 முடிக்கவே பல இடையூறுகள் உண்டாகும்.
863 அவ்விடையூறுகள் கழியவும் கர்மயோகம் வளரவும்

864 பகவானைக் கால்கட்ட வேண்டும். பிறகு உண்டாகும்
865 ஐஞாநயோகமும் பலநாள் பழக்கத்தால் உண்டாமது.
866 அதற்கும், பல இடையூறுகள் நீங்கவும் ஐஞாநயோகம்
867 வருத்தியடையவும் பகவானைச் சரணம் பற்றவேணும்.
868 பிறகு உண்டாகும் பக்தியோகமும் இடையூறுகளைப்
869 பெறக் கூடியதே. அதன் இடையூறுகள் போகவும் அது
870 வருத்தியடையவும் பகவானைச் சரணம் பற்றவேணும்.
871 இங்கு பகவான் என்கிறது ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தான்.
872 இதர தேவதைகளையன்று. இந்த பக்தி ஒரு பிறவியில்
873 வித்தியாது. பலபிறவிகள் வேணும். இது வித்தித்து
874 விட்டாலும் உடனே பகவானை அடைதலாகிய மோக்ஷம்
875 கிடைக்காது. இப்பக்தனின் ப்ராப்த கர்மம் அநுபவத்தால்
876 கழிபட வேண்டும். அதை அநுபவித்து முடிக்கப்
877 பலபிறவிகள் வேண்டியுள்ளது. பக்தியோகம் வித்தித்து
878 விட்டாலும் எப்போது மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்பது
879 எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே தான் தெரியும்.

880 தவிர இப்பக்தியோகம் கைவந்தவன் தன் கடைசி
881 உடலை விடும்போது பகவானைப் பற்றியே எண்ணிக்
882 கொண்டு ஶர்ரத்தை விட வேணும். இதற்கு அந்திம
883 ஸ்ம்ருதி என்று பெயர். அப்போது எதை நினைக்கிறானோ
884 அப்பிறவியே அவனுக்கு அடுத்ததாக அமைந்துவிடும்.
885 ஆகவே பக்தியால் எம்பெருமானைப் பெறுவது என்பது
886 காலவிளாம்பத்தையும் இடையூறுகளையும் கொண்டதாகி
887 றது. மேலும் கர்மயோகம் பண்ணும் போதும் ஐஞான
888 யோகம் பண்ணும்போதும் பக்தியோகம் பண்ணும்
889 போதும் பகவானைச் சரணம் புகுந்தே ஆகவேண்டும்.
890 ஆனாலும் நான் கர்மயோகம் செய்தேன், நான் ஐஞான
891 யோகம் செய்தேன் என்கிற நினைவு போகாதாகையாலே
892 அஹங்கார ஸம்பந்தம் கொண்டதாகிறது. தவிர இந்த
893 சேதநன் செயல்பட்ட பொழுது தான் இவைகள்
894 உண்டாகும்.

895 பகவானுக்குப் பரதந்த்ரனாய் அவன் செயல்படுத்தச்
896 செயல்படும். செயல்பட்டுப் பெறும் உபாயங்களான
897 இவை இவனுடைய தன்மைக்குச் சேராதவை. இதுவும்
898 தவிர பரமபதத்தில் பகவானை அடைந்து அநுபவிக்குங்

899 கால் இவ்வநுபவம் தனக்குப் பேறாகக் கிடைத்தது என்று
900 எண்ணுவதால் அதனால் உண்டாகும் ஆநந்தமும்
901 தனக்குத்தான் என்கிற ஸ்வார்த்ததை (தன் நலம்) தவிர்க்க
902 முடியாதது. உண்மையில் உடைமையை அடைய
903 உடையவன்தான் முயலுகிறான். முயற்சி திருவினையாகி
904 அதை அநுபவிப்பவனும் உடையவனே ஆகிறான். இது
905 உலக வழக்கு. இங்கும் உடையவன் பகவானாகையாலே
906 இவனைப் பெற முயல்வதும் அவனே. அடைவதும்
907 அவனே. அநுபவிப்பவனும் அவனே. ஆகவே பக்தன் தான்;
908 ஒன்றைச் செய்ததால்தானே பகவான் கிடைத்தான்;
909 செய்தவனுக்குத் தானே பலத்தை அநுபவிக்கும் உரிமையும்
910 உண்டு என நினைத்து பகவானை அநுபவித்தலாலோ
911 பகவானுக்குப் பணிவிடை செய்வதாலோ வரும்
912 ஆநந்தத்தை தன்னதாகவே நினைக்கிறான். இது
913 எம்பெருமானுக்கேயான இவன் நிலைக்குச் சேராது.
914 இந்த கர்மயோகம் ஐஞாநயோகம் பக்தியோகம்
915 இம்மூன்றும் சேர்ந்துதான் பகவானை அடைதலாகிற
916 பயனைத் தரும். இங்கும் பயன் தருபவன்
917 எம்பெருமானே. அவனைப் பயன் தரும்படியாகச்
918 செய்பவைதான் இவை. இவற்றை பலகரணம் என்பர்.

919 கண்ணன் ஸ்ரீகிதையில் இந்த மூன்று உபாயங்களைப்
920 பற்றியும் மிகமிக விரிவாக அறிவிக்கிறான்.

921 ஸ்ரீகிதையில் காட்டப்படும் அர்த்தங்கள் இவையிலை
922 எனவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. 1.2.3 தத்வ விவேகம்
923 4.நித்யத்வாநித்யத்வம் 5.நியந்த்ருத்வம் 6.ஸௌலப்யம் 7.
924 ஸாம்யம் 8. அஹங்கார தோஷம் 9.இந்த்ரியபலம்
925 10.மந:ப்ராதாந்யம் 11.கரண நியமநம் 12. ஸாக்ருதி பேதம்
926 13. தேவாஸூர விபாகம் 14. விபூதி யோகம் 15.
927 விஸ்வரூபதர்ஸநம் 16. ஸாங்கபக்தி 17.ப்ரபத்தி
928 த்வைவித்யம் (அதாவது பக்தி முதலானவற்றுக்கு
929 அங்கமான ப்ரபத்தி, தானே உபாயமாகும் ப்ரபத்தி என
930 இரண்டுவகை ப்ரபத்தி) என்கிற பதினேழு அர்த்தங்கள்
931 அல்லது பதினெட்டு அர்த்தங்கள் ஆகும்.

932 இவ்வளவையும் கேட்ட அர்ஜனன் இவைகள்
 933 ஒன்றுமே எளிதாக செய்ய முடியாதவை என்றும்
 934 கண்ணனையே சார்ந்திருக்கும் தனக்கு தன்பேற்றுக்குத்
 935 தான் முயல்வது தகாதென்றும் கலங்குகிறான். அப்போது
 936 அவன் கலக்கம் தீரக் கண்ணன் “ஸர்வ பாபேப்யோ
 937 மோகஷிஷ்யாமி மாசச:” என்கிறான். இதற்குப்
 938 பொருள்: “நான் கீழே உனக்குச் சொன்ன கர்மயோகத்தை
 939 யும் ஐஞானயோகத்தையும் பக்தியோகத்தையும்,
 940 அவைகளுக்கு வேண்டும், அங்க உபாங்கங்களோடு
 941 அவைகள் உபாயம் என்கிற நினைவை அடியோடு விட்டு
 942 உனக்கு எளியனாய் உனக்கு ஸாரதியாய் எதிரிலிருக்கும்
 943 என்னையே பேற்றுக்கு உபாயமாக உறுதியுடன் பற்று.
 944 அறிவும் ஆற்றலுமுடைய நான் உன்னை என்னை அடைய
 945 விடாமல் தடுக்கும் இடையூறுகள் என்று எவை உண்டோ
 946 அவைகள் எல்லாம் தன்னடையே விட்டுப் போம்படி
 947 செய்கிறேன்” என்றருளிச்செய்கிறான். இது உபாயங்களில்
 948 கடைசியாகையாலே சரமோபாயம் என்று வைத்து இதை
 949 சரமஸ்லோகம் என்பர் பெரியோர்.

950 உபாயத்தில் நான்காவது உபாயம் ப்ரபத்தியாகும்.
 951 கர்மயோக ஐஞாநயோகங்களுடன் கூடின பக்தியோகத்
 952 தில் ஈக்தியற்றவர்களுக்கும், இது நம் நிலைக்குத் தகாது
 953 என்று நினைப்பவர்களுக்கும் எளிதாகச் செய்யக் கூடியதாய்
 954 இப்ப்ரபத்தியைச் செய்தவனுக்கு இச்சரீரத்தின்
 955 கடைசியிலேயே மோகஷம் கிடைப்பதால் சீக்கிரம் பலம்
 956 கொடுப்பதாய் இதர உபாயங்கள் போல பலகால் செய்ய
 957 வேண்டாதே ஒரே தடவை செய்ய இதைச் செய்து
 958 முடித்தவுடன் எம்பெருமானைப் பற்றி ஏற்படும்
 959 அநுபவங்கள் எல்லாம் இவன் இவ்வுபாயத்தால் பெறும்
 960 பயன்களில் சேருமதாய் இவ்வுபாயம் இவனின்
 961 எம்பெருமானையே சார்ந்தவனாயிருக்கும் நிலைக்குச்
 962 சேர்ந்ததாயிருக்கும்.

963 இந்த ப்ரபத்தியாவது- உலகில் உடையான் தன்
 964 உடைமைகளை ரகஷிப்பதிலும் அநுபவிப்பதிலுமே
 965 நோக்குடையவனாயிருக்குமாபோலே நமக்கெல்லாம்
 966 உடையனாய் நம்மை தனக்கு உடைமையாகக்

967 கொண்டிருக்கும் எம்பெருமான் எப்போதும் நம்மை
968 ரக்ஷிப்பதிலும் அநுபவிப்பதிலுமே நோக்குடையனாய் நாம்
969 அறிவுள்ளவர்களாகையாலே நம் இசைவை எதிர்பார்க்கி
970 நான். இத்தகையவனை ‘இனி நீயே எனக்குப் பேற்றுக்கு
971 உபாயம். என்னை நான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளும்
972 கார்யங்களிலிருந்து ஒழிவடைந்து விட்டேன். இனி எனக்கு
973 நானுமில்லை பிறருமில்லை. நீயேதான் ‘புகல்’ என
974 பகவானை உறுதியாக நினைப்பதாம்.

975 இதனை ‘பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி
976 நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி’ என்பர் பெரியோர். இதற்குப்
977 பொருள் பகவான் நம்மை ரக்ஷிக்கும் செயலைத் தடுக்கும்
978 நம் செயலிருந்து ஒழிவடைகை. ஆகவே நாம் நம்மை
979 ரக்ஷித்துக்கொள்ள எவ்விதச் செயலும் செய்யாமல் அவனே
980 நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்றிருத்தலே ப்ரபத்தியாகும். இந்த
981 ப்ரபத்தியை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று த்வய
982 மந்த்ரம் காட்டித்தருகிறது.

983 அதாவது பகவானையே உபாயமாகப் பற்றும் போது
984 அவன் நம் குற்றங்களைக் கண்டு வெறுத்து நம்மை ஏற்றுக்
985 கொள்ளாமல் தள்ளிவிடலாமாகையாலே, அப்படி அவன்
986 தள்ளாமல் நம்மை ரக்ஷிக்கும்படி செய்யவல்லவள்
987 பெரியபிராட்டியாகையாலே அவளைப் புருஷகாரமாகப்
988 பற்றி எம்பெருமானருகில் போனால் அவளுக்காக அவன்
989 நம்மை ஏற்றுக் கொள்வான். ஆகவே நேராக
990 எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றாமல், பிராட்டி
991 முன்னாகத் தான் பற்ற வேணும். இவ்விதம் உபாயமாகப்
992 பற்றப்படும் எம்பெருமானிடம் இந்த சேதநன் (ப்ரபந்நன்)
993 எதிர்பார்க்கும் பலம் அந்தப் பிராட்டியும் எம்பெருமானு
994 மாகிய இருவர் சேர்த்தியில் அவ்விருவருடைய
995 மகிழ்ச்சிக்காகச் செய்யப் பெறும் எல்லாவிதமான
996 அடிமையே ஆகும். இவ்வடிமைகளும் இன்பம்
997 பயப்பதால் தன்இன்பத்துக்கு எனத் தோற்றும்.
998 அக்குற்றமும் கழிக்கப்பட்டு எம்பெருமானுடைய
999 இன்பமே பயனாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதையும்
1000 எம்பெருமானே செய்து தரவேண்டும் என்று வேண்டிக்
1001 கொள்ள வேண்டும். ஆகவே எப்போதும் எம்பெருமானை

1002 விட்டுப் பிரியாத பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு
1003 அவன் ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்றி அவனும்
1004 அவனுமான சேர்த்தியில் எல்லாவித கைங்கர்யங்களையும்
1005 செய்ய ஆசைப்படுவதே த்வயம் எனும் மந்த்ரத்தின்
1006 பொருளாகத் தேறுகிறபடியால் உபாயங்களில் சிறந்ததும்
1007 என்றும் தன் நிலைக்குச் சேர்ந்ததும் ப்ரபத்தியே ஆகும்.

1008 இப்ரபத்தி ஆர்த்த ப்ரபத்தி என்றும் த்ருப்த ப்ரபத்தி
1009 என்றும் இரண்டு வகைப்படும்.

1010 ஆர்த்தப்ரபத்தியாவது, நிர்ஹேதுகமான பகவத்
1011 கடாக்ஷத்தாலும் ஶாஸ்த்ரம் கற்பதாலும் ஸதாசார்ய
1012 உபதேசத்தாலும் உண்மையான அறிவு பிறந்து
1013 எம்பெருமானுடைய பெருமை நெஞ்சில்பட்டு அந்த
1014 பகவதநுபவத்திற்கு நேர்மாறான தேஹஸம்பந்தம், தேச
1015 ஸம்பந்தம், பகவதநுபவமற்றவர்களுடன் ஸஹவாஸம்
1016 இவை பொறுக்க முடியாததாய் பகவதநுபவம்
1017 செய்வதற்கேயான தேஹத்தையும் தேசத்தையும்
1018 எம்பெருமானையே தாங்களும் அநுபவித்துத் தம்முடன்
1019 கூடினார்க்கு அநுபவிக்கப் பண்ணும் மஹான்களின்
1020 சேர்க்கையையும், அதாவது அப்ராக்ருத திவ்ய
1021 தேஹத்தையும் பரமபதத்தையும் நித்யஸ்ரீகளையும்
1022 இப்போதே அடைய வேண்டும் என்று பதற்றம் அதிகமாகி
1023 ★ஓயுழுப்புப் பிறப்பிறப்புப் பினி வீயுமாறு
1024 செய்வான் திருவேங்கடத்தாயனாகையாலே
1025 ‘திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்
1026 அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே’ என்று அவனை ஶரணம்
1027 பற்றியும் அப்போதே பரமபதத்தில் எம்பெருமானை
1028 அடையப் பெறாமையாலே “திருவானை நின்னானை
1029 கண்டாய்” என்றும் “இனி நான் போகலொட்டேன்”
1030 என்றும் தடுத்தும் வளைத்தும் எம்பெருமானைப் பெறுகை.

1031 த்ருப்தப்ரபத்தியாவது - ஜாயமான கடாக்ஷத்தாலே
1032 ஒருவனுக்கு மோகஷத்தில் ஆசையுண்டாகி அதனடியாக
1033 மறுபிறவியிலும், ஸவர்க்கநரகங்களில் வெறுப்பும் பயமும்
1034 உண்டாகி அவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளவும் பகவானை
1035 அடையவும் ஆசைப்பட்டு ஓர் ஸதாசார்யனைக் கிட்டி

1036 அவன் உபதேசிக்கும் முறையிலே பகவானையே
1037 உபாயமாகப் பற்றி, செய்யக்கூடாத கார்யங்களைத்
1038 தவிர்த்து, வேதம் காட்டிய வர்ணாஸ்ரம அனுஷ்டானத்
1039 தையும் பகவத்பாகவத கைங்கரியத்தையும் மநஸ்ஸாலும்
1040 வாக்காலும் ஶரீரத்தாலும் அனுஷ்டித்து, ‘களைவாய்
1041 துன்பம் களையாதொழிலாய் களைகண் மற்றிலேன்’ என்று
1042 எம்பெருமானிடத்தில் எல்லாப் பொறுப்புகளையும்
1043 ஒப்படைத்து நிர்ப்பரனாயிருக்கை.

1044 ப்ரபந்நனை உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டன் என்றும்
1045 சொல்லுவர்கள் பெரியோர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பேறு
1046 தருவிக்குமவள் தன் பெருமை என்கிற புருஷகார
1047 வைபவம், ஆறு என்கிற எம்பெருமானாகிற உபாய
1048 வைபவம், பெறுவான் முறை என்று எம்பெருமானை
1049 உபாயமாகப் பற்றப்படும் முறை, அதாவது ஶரிஷ்ய
1050 லகஷணம், ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயிக்கை. எம்பெருமானு
1051 டைய நிர்ஹேதுக க்ருபை, மாறில் புகழ் நற்குருவின்
1052 வண்மை ஆகிய ஸதாசார்யவைபவம் ஆகிய ஆறு
1053 அர்த்தங்கள் காட்டப்படுகின்றன. இவைகள் ஆறுமே
1054 உபாயத்தைப் பற்றியதேயாம்.

1055 இம்முறையில் வழுவாத உபாயம் ஆசார்ய
1056 அபிமாநமேயாகும். இந்த ஆசார்யாபிமாநத்தைப் பற்றி
1057 சுருங்கக் காண்போம். கீழ்க் காட்டப்பட்ட ஜ்ஞாந
1058 யோகம் தொடங்கி ப்ரபத்தியளவுமுள் உபாயங்கள்
1059 ஒன்றையும் கைக்கொள்ளும் ஆற்றலற்றவனுக்கு இந்த
1060 ஆசார்யாபிமாநமே நன்மை பயக்கும் எனக் காட்டப்
1061 பட்டுள்ளது. ஆசார்யனாவான் மிக்க தயையை
1062 உடையவனாகையாலே இந்த ஸம்ஸாரியை அபிமானித்து
1063 இவனுடைய இழவையும் இவன் எம்பெருமானுக்குக்
1064 கிடைத்தால் அவன் அடையும் மகிழ்வையும் நினைத்து,
1065 முலைப்பாலுண்டே வளரும் குழந்தைக்கு வரும்
1066 வ்யாதிக்கு மருந்து குடிப்பாள் தாயாகையாலே இந்த
1067 ஶரிஷ்யனுக்காகத் தான் எம்பெருமானை உபாயமாகப்
1068 பற்றி ரக்ஷிக்க முற்படுவான். ஆண்டாள் ‘வல்லபரிசு
1069 வருவிப்பரேல் அது காண்டும்’ என்று தமக்கு ஆசார்யரான
1070 பெரியாழ்வாரையே பற்றியிருந்தாப் போலே ஶரிஷ்யன்

1071 தன் எல்லா வ்யாபாரங்களையும் ஆசார்யன் இட்ட
1072 வழக்காக்க வேண்டும்.

1073 மற்றையாருக்கு ரகஷிக்கும் திறமையோ அதற்கான
1074 குணங்களோ இல்லாதபடியாலே ப்ரபத்தியானது ஸ்ரீமந்
1075 நாராயணன் திறத்தில் தான் பண்ணப்பட வேண்டும். இந்த
1076 ப்ரபத்தியை எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் யாரும் எந்த
1077 பலத்துக்கும் செய்யலாம்.

1078 நாமெல்லாம் எம்பெருமானை அணுகி ப்ரபத்தி
1079 செய்வதற்கு எம்பெருமானின் அர்ச்சாநிலையே சிறந்தது.
1080 ஆகவே தான் ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும்
1081 அர்ச்சாவதாரத்திலேயே ப்ரபத்தியைப் பண்ணினார்கள்.
1082 மற்றொன்றும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

1083 இப்ரபத்தியைப் பற்றி ஶாஸ்தரம் கூறும் போது
1084 “ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பः ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜைநம்
1085 ரகஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸः கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா ஆத்ம
1086 நிகோபகார்ப்பண்யம் ஷ்ட்விதா ஸரணாகதி:” என்று
1087 இதற்கு ஆறு அங்கங்களும் ஆறுமே ஸரணாகதியாகவும்
1088 கூறப்பட்டிருக்கிறது.

1089 எவ்னொருவன் தான் எம்பெருமானை உபாயமாகப்
1090 பற்றுதலையும் உபாயமாக நினைக்கிறானோ அவன்
1091 செய்வதை ப்ரபத்தி என்றும், அதற்குத்தான் இவ்வாறு
1092 அங்கங்கள் என்றும் எம்பெருமானையே உபாயமாகப்
1093 பற்றி, தான் பற்றும் பற்றுதலையும் உபாயமாகக்
1094 கொள்ளாதிருத்தலை ஸரணாகதி என்றும் கூறுவர்.
1095 எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவது எம்பெருமான்
1096 தனக்குக் காரியம் செய்வதற்குத் தகுதியை உண்டாக்கிக்
1097 கொள்வதற்காகவே எனும் நினைவுடன் செய்வது
1098 ஸரணாகதி ஆகும். “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம்
1099 ஸரணம் வரஜ” என்று தன்னை உபாயமாகக்
1100 கொள்பவனுக்குத் தன்னைத் தவிர்த்து மற்ற உபாயங்கள்
1101 என்று சொல்லக் கூடியவை யாவும் இருக்கக் கூடாது என்று
1102 ஸகல தர்ம பரித்யாகத்தைத் தன்னைப் பற்றுகைக்கு
1103 அங்கமாகக் கண்ணன் விதித்திருக்கிறபடியால் பற்றும்

1104 பற்றுதலையும் உபாயமாக நினைக்கக் கூடாது தான்.
1105 ஆனாலும் பயனை அநுபவிப்பவர்களாகத் தங்களை
1106 நினைத்திருப்பவர்கள் தாங்கள் செய்ததற்குப் பயனாக
1107 பகவதநுபவமோ கைங்கர்யமோ கிடைத்தாக இருக்க
1108 வேணுமென்று தங்களிடத்தில் மற்ற தர்மங்களில்லாமல்
1109 போனாலும் இந்தப் பற்றும்பற்றுதலையாவது பலத்துக்கு
1110 ஸாதநமாக்கலாமே என நினைக்கிறார்கள். இதனால்
1111 இத்தகையவர்க்கு ஸ்வார்த்தபரதை என்கிற ஸ்வாநுபவம்
1112 தேறுகிறபடியால் இங்கு மட்டும் அல்லாமல்
1113 மோகஷத்திலும் பகவதநுபவம் நமக்கே என்றும் அத்தால்
1114 வரும் இன்பமும் நமக்கே என்றும் நினைவு மாறாது.
1115 இவர்கள் ஈச்வரனைப் பெறுவது சேதனனுக்கே பேறு
1116 என்றிருப்பவர்கள்.

1117 அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானே உபாயம்.
1118 அவனைப் பற்றும் பற்றுதல் உபாயமன்று என்று
1119 துணிந்துள்ளவர்களை எம்பெருமான் இங்கும்
1120 பரமபதத்திலும் தான் அநுபவித்துத் இன்பமடைகிறான்.
1121 ஆகவே சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்கே பேறு
1122 என்றிருக்கைதான் எம்பெருமான் திறத்தில் அசித்துப்
1123 போல் பரதந்த்ரனாயிருக்கும் சேதநனுடைய நிலைக்குச்
1124 சேர்ந்தது. ப்ரபத்தியில் இவ்வளவு மாறுபாடு உள்ளதால்
1125 அதில் தெளிவு பெற உபாய ப்ரபத்தியை ப்ரபத்தியென்றும்
1126 பரார்த்தப்ரபத்தியை ஸரணாகதி என்றும் தனித்தனிப்
1127 பெயரால் வழங்குவர் பெரியோர். இவ்விதம்
1128 எம்பெருமானையே பற்றியிருப்பவனுக்கு தன் குற்றங்களை
1129 நினைத்துத் தன்னை எம்பெருமான் தள்ளிவிடுவானோ
1130 என்ற பயமும் பிராட்டி புருஷகாரத்தாலே தயை முதலான
1131 குணங்கள் தலையெடுத்திருப்பதால் எம்பெருமான்
1132 நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்கிற பயம் கெடலும்
1133 எம்பெருமானை அடையும் வரை தொடர்ந்து
1134 வருமாகையாலே நிம்மதியிராது.

1135 அதற்காக தயாதி குணங்களை மிக்கிருத்தலால் தன்
1136 குற்றங்களைப் பார்த்து தள்ளத்தெரியாத ஆசார்யனைப்
1137 பற்றி அவன் ‘இவன் நம்முடையவன்’ என்று
1138 அபிமானிக்கும்படி ஆசார்ய பரதந்த்ரனாயிருக்க வேணும்.

1139 இவ்வித ஆசார்யாபிமாநமே இவனுக்கு ஹிதம் - நன்மை
1140 பயக்கக்கூடியதாகும்.

1141 புருஷார்த்தம்

1142 புருஷனால் விரும்பப்படுவதற்குப் புருஷார்த்தம்
 1143 என்று பெயர். அர்த்த பஞ்சகம் என்கிற க்ரந்தத்தில்
 1144 புருஷார்த்தமாக ஐந்து குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.
 1145 1.தர்மம் 2. அர்த்தம். 3. காமம். 4.ஆத்மாநுபவமென்கிற
 1146 கைவல்யம். 5. பகவதநுபவம் என்ற மோகஷம்
 1147 ஆகியவையே அவை.

இவைகளில் தர்மமாவது - ஏற்றத் தாழ்வற எல்லா
ப்ராணி ரகங்களுக்காகச் செய்யும் கார்யங்கள். இவை
அனைத்தும் தர்மமே. இவைகளை ஸாஸ்தரங்களும்
பெரியோரும் அறிவிக்கும் வகையில்தான் பண்ண
வேணும். இந்த தர்மமானது இதைச் செய்தவனுக்கு
மற்றொரு நன்மையை, ஏன் எம்பெருமானின் அருளைக்
கூட உண்டாக்குவதால் இது மற்றொரு ஸாதனமாகவே
புருஷனால் விரும்பப்படுகிறது. யாகாதிகளும் தர்மங்களே.
கிணறு வெட்டுதல் ஏரி நிர்மாணித்தல் முதலியனவும்
தர்மங்களே.

1158 அர்த்தமாவது - தம் தம் ஜாதிக்குச் சேரவும்
1159 ஆஸ்ரமத்துக்குச் சேரவும் முறைப்படி தனம் தாந்யங்களைச்
1160 சேர்த்து எம்பெருமான் திறத்திலும் பித்ருக்களை உத்தேசிய
1161 த்துச் செய்யும் கார்யங்களிலும் ப்ராணிகள் திறத்திலும்
1162 சிறந்த இடத்திலும் சிறந்த காலத்திலும் தகுதி பெற்றவர்
1163 களை அறிந்து இது நண்பன் கொடுக்கவல்லது என்கிற
1164 நினைவுடன் செலவழிக்கை.

1165 காமமாவது இஹலோகத்தியது பரலோகத்தியது
 1166 என்று இரண்டு வகை. இந்த லோகத்தில் காமமாவது
 1167 பொருள்களில் ஆசை. அப்பொருள்கள் பிதா மாதா ரத்ந
 1168 தன தான்ய வஸ்தர் அந்ந பான புத்ர மித்ர களத்ர பசு க்ருஹ
 1169 சேஷ்டர் சந்தன குஸாம தாம்பூலம் முதலான பொருள்களில்
 1170 ஶப்தாதி விஷய அநுபவத்தால் வந்த ஸாக விசேஷங்கள்.

1171 பரலோகத்தில் காமமாவது மேலுலகங்களான
1172 ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளை அடைந்து அம்ருதத்தை

1173 பானம் பண்ணி அதடியாக பசி தாகம் தூக்கம் கிழ்தனம்
1174 வ்யாதி இவைகளற்று அங்குள்ள அப்ஸரஸ்ஸைக்களுடன்
1175 தனித்தனி விமானத்திலும் தோட்டங்களிலும் ரமிக்கை.
1176 இவ்வித அனுபவங்கள் பிரமனிருக்கும் ஸ்தயலோகத்தளவு
1177 முண்டு.

1178 மோக்ஷமாவது இரண்டுவிதம் ஒன்று கைவல்யம்
1179 மற்றொன்று பகவத் ப்ராப்தி.

1180 கைவல்யமாவது ஆத்மாநுபவம். ஜ்ஞான யோகம்
1181 கைவந்தவன் ஜ்ஞாந யோகத்தால் உள்ளபடி
1182 எம்பெருமானை அறிவுதோல தானாகிற ஆத்மாவையும்
1183 அறிகிறான். அந்த ஆத்மா தன் படியே அனுபவத்துக்கு
1184 மிகமிக இனியதாயிருக்கிறபடியாலே, தானாகிற
1185 ஆத்மாவை அனுபவிக்க ஆசை கொண்டு அவ்வாத்மாநுப
1186 வத்துக்கு இடையூறான இத்தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் போக்கி
1187 கொடுக்க மட்டுமே எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான்.
1188 இங்கேயே பகவான் தன் ஜ்ஞானத்தால் நன்கறியப்
1189 பட்டவனாயினும் பகவானிடம் இவனது நெஞ்சு
1190 செல்வதில்லை. இதற்கு இடையூறு தானாகிய ஆத்மா
1191 தான். இந்த கேவலன் = கைவல்யநிஷ்டன் எம்பெருமா
1192 னைக் கொண்டு இவ்வுலக பந்தத்தைப் போக்கிக் கொண்டு
1193 பரமபதத்தளவும் செல்கிறான். அங்கு விரஜை நதியில்
1194 நீராடி ஸுக்ஷமமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் போக்கிக்
1195 கொள்கிறான்.

1196 எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றி அவனை
1197 பரமபதத்தில் அனுபவிப்பதையும் கைங்கர்யத்தையும்
1198 பயனாகக் கருதி பரமபதம் போகும் சேதநனை (பகவச்
1199 சரணார்த்தியை) வழியிலுள்ளாரும் பரமபதத்திலுள்ள
1200 நித்யர்களும் முக்தர்களும் கௌரவிப்பது போல இந்தக்
1201 கேவலனைக் கௌரவிப்பதில்லை. இந்தக் கேவலன்
1202 விரஜா ஸ்நானம் பண்ணின பிறகு நேராக பரமபதத்தில்
1203 ஓர் தனியிடம் புக்குத் தன்னைத் தானே அனுபவித்துக்
1204 கொண்டிருக்கிறான். இவனைப் போல் முன்பும் இந்த
1205 கைவல்யத்தைச் சிலர் பற்றியிருப்பார்களே. அவர்களுட
1206 னும் எவ்வித ஸம்பந்தமும் கொள்வதில்லை. ஆகவே

1207 இது ஓர் தனியான அனுபவம். இவனுக்கு அங்கு ஓர் உடல்
1208 பெற்று ஆக வேண்டியது ஒன்றில்லாமையாலே நித்ய
1209 முக்தர்களுக்குப் போல உடலும் கிடையாது. இந்த
1210 கைவல்யத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் மிகமிகத்
1211 தாழ்ந்ததாகவே கருதுகிறார்கள்.

1212 இந்த ஆத்மா மிகவும் இனியதாகையாலே இதன்
1213 அனுபவத்துக்கு முடிவே கிடையாது. இக்கேவலன்
1214 பரமபதம் போடும் கூட அங்குள்ள பகவானையோ நித்ய
1215 முக்தர்களையோ காண்பதில்லை என்றால் அவர்களுடன்
1216 குலாவவா போகிறான். ஆகவே கைவல்யம் என்பது
1217 தாழ்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

1218 இனி பகவத் ப்ராப்தி வடிவான மோக்ஷம்
1219 கூறப்படுகிறது. மோக்ஷம் என்கிற சொல்லுக்கு இரண்டு
1220 பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒன்று விடுபடுதல்,
1221 மற்றொன்று ஆநந்தம் என்பதாம். ஹிதம் என்ற
1222 தலைப்பான கட்டுரையில் காட்டியுள்ளபடி கர்ம
1223 யோகத்தாலும் ஜ்ஞாநயோகத்தாலும் பக்தியோகத்தாலும்
1224 ஸ்வார்த்த ப்ரபத்தியாலும் ஶரணாகதியாலும்
1225 ஆசார்யாபிமானத்தாலும் இந்த லோகத்திலிருந்து
1226 விடுபட்டு மஹாநந்தத்தைத் தரும் பரமபதத்தில்
1227 பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் பெறலாம்.

1228 ஹிதம் என்கிற கட்டுரையில் எழுதப்பட்ட தொன்றை
1229 இங்கு தெரிவிக்கிறேன். அங்கு கர்மயோகம் ஜ்ஞான
1230 யோகத்துக்கு உபகாரம் செய்வதாகவும் அவ்விதம்
1231 கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களால் உபகரிக்கப்பட்ட பக்தி
1232 தான் மோக்ஷஸாதநம் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
1233 ஆனால் இம்மூன்றுக்குமே தனித்தனியாக மோக்ஷ
1234 ஸாதநத்வம் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.
1235 அப்பொழுதும் மூன்றும் வேண்டும். எப்படியென்றால்
1236 கர்மயோகத்தால் மோக்ஷத்தைப் பெறப் பார்ப்பவனுக்கு
1237 ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் உத்தராங்கம்.
1238 ஜ்ஞாநயோகத்தால் மோக்ஷம் பெறப் பார்ப்பவனுக்கு
1239 கர்மயோகம் பூர்வாங்கம். பக்தியோகம் உத்தராங்கம். பக்தி
1240 யோகநிஷ்டனுக்கு கர்மஜ்ஞாநயோகங்கள் பூர்வாங்கங்கள்.

1241 இதேபோல் அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும்
 1242 மோகஷ்ட்தை இப்பிறவியின் கடைசியிலேயே அடையப்
 1243 பண்ணும். ப்ரபத்தியைத் தவிர மற்றெந்த உபாயங்களால்
 1244 பரமபதம் அடையப் பார்த்தாலும் அம்முறையில் இரண்டு
 1245 குறைகள் உள்ளன. ஒன்று வெகுநாள் கழித்துப் பயன்
 1246 பெறுதல், மற்றொன்று தன் நிலைக்குத் தகாதபடி பெறுதல்.
 1247 அதாவது நான் ஒன்றைச் செய்து பகவானை அடைந்தேன்;
 1248 அத்தால் ஏற்படும் பகவதனுபவத்தால் உண்டாகும்
 1249 இன்பமோ பகவத் கைங்கர்யத்தால் உண்டாகும்
 1250 இன்பமோ எனக்குத்தான் என்கிற ஸ்வார்த்ததை(சுயநலம்)
 1251 தலையெடுக்கும். அது ஆத்மாவின் நிலைக்குத்
 1252 தகுதியானதன்று. அசித்தைப் போல் எம்பெருமானுக்குப்
 1253 பரதந்த்ரமான ஆத்ம வஸ்து எந்திலையிலும் அவனுக்கே
 1254 உரித்தாகையாலே. அவனுக்கு உபயோகப்பட வேணும்.
 1255 ஸ்ம்ஸாரி தஸையில் உண்மை ஞானம் பிறவாதபோது
 1256 ஸ்வதந்த்ரனாகத் தன்னை எண்ணி, எல்லா அனுபவத்தால்
 1257 ஏற்படும் இன்பங்களும் தனக்கே என்று
 1258 கொண்டிருந்தாலும் அறிவு நன்கு ஒளிவிடும்
 1259 பரமபதத்திலும் ஆனந்தம் தனக்கே என்று நினைப்பது
 1260 தவறுதானே? இத்தவறு ஏற்படுவது ஓர் முழுக்கா
 1261 (மோகஷ்ட்தில் ஆசையுடையவன்) இங்கு தன் அறிவை
 1262 முன்னிட்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமையாயிருத்தலைப்
 1263 பின் தள்ளி, தன்னை அறிவுடையவன், ஆகவே
 1264 செயல்படும் கர்த்தா, ஆகவே செயல்படுபவனுக்கே
 1265 செயலால் உண்டாகும் இன்பம் என்று நினைத்து,
 1266 கர்மயோகம் தொடங்கி, எம்பெருமானை உபாயமாகப்
 1267 பற்றும் பற்றுதலையும் உபாயமாக்கி, அதன் பயனாக இந்த
 1268 லோகத்திலிருக்கும் போது ஏற்படும் பகவதனுபவ
 1269 கைங்கர்யங்களை தன் இன்பத்துக்காகச் செய்பவனாய்
 1270 மோகஷமடைந்த பிறகும் இந்நினைவு மாறாமல், அங்கும்
 1271 பகவதனுபவ கைங்கர்யங்களைத் தன் இன்பத்திற்காகவே
 1272 செய்கிறான்.

 1273 உண்மையில் ஜீவாத்மாவுக்குத் தன்படியே உள்ளது -
 1274 எம்பெருமானுக்கே சேஷமாய் ஜ்ஞாநமாயிருத்தல்

1275 ஆகையாலே, சேஷத்வம் குறையாமல்
 1276 ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு (அறிவுடைமைக்கு) உபயோகம்
 1277 கொள்ள வேண்டுகையாலே இவன் தன்னைப்
 1278 பற்றியறியும் போதே எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்ட
 1279 நான் அறிவையுடையவன் என்றே அறிகிறபடியால்
 1280 அவ்வறிவுக்குச் சேர கர்மயோகாதி இதர உபாயங்களிலும்
 1281 எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும் பற்றுதலிலும் கண்
 1282 வையாமல் எம்பெருமானையே பேற்றுக்கு உபாயமாகக்
 1283 கொண்டு இங்கிருக்கும் நாள்களில் பகவதநுபவத்தையும்
 1284 கைங்கர்யத்தையும் அவனுகப்புக்காகவே செய்கிறான்.
 1285 இத்தகையவன் மோக்ஷம் சென்றால் அங்கும்
 1286 பகவதநுபவத்தையும் கைங்கர்யத்தையும் எம்பெருமானின்
 1287 உகப்புக்காகவே செய்வான். இங்கு ஒரு கேள்வி எழும்.
 1288 அதாவது இப்படி எம்பெருமானுக்கு சேஷமாயிருக்கும்
 1289 ஆத்மாவுக்கு அறிவுமுண்டே; இந்த அறிவினடியாக
 1290 கர்த்ருத்வம் போக்த்ருவம் இவை வந்துதானே தீரும்.
 1291 அப்போது பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களால் உண்டாகும்
 1292 இன்பம் எனக்கு என்று தோன்றப் பண்ணாதா? அல்லது
 1293 அந்த போக்த்ருத்வத்துக்கு உபயோகமில்லையா? என்பது
 1294 தான் கேள்வி.

1295 இவன் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களை
 1296 எம்பெருமானின் உகப்புக்காகவே செய்கிறான்.
 1297 அப்போது இவனுடைய சேஷத்வமும் அதின்
 1298 முதிர்ந்த நிலையான பாரதந்த்ரியமும் பயன்
 1299 பெறுகிறது. தன்னை அடிமை கொண்டு அனுபவித்து
 1300 எம்பெருமான் இன்பமுற, அதைக் கண்டு இவனும்
 1301 இன்புறுகிறான். இவனிடமுள்ள அறிவுடைமையால்
 1302 வந்த போக்த்ருத்வமும் (போகங்களை அநுபவிக்கும்
 1303 தன்மை) பயன் பெறுகிறது.

1304 இவ்வர்த்தத்தை உபநிஷத்து இவ்விதம் கூறுகிறது.
 1305 ‘அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம்’ = நான்
 1306 எம்பெருமானுக்கு அந்நம், போக்யவஸ்து அதாவது இனிய
 1307 பொருள். இதை உறுதிப்படுத்த முன்று தடவை கூறுகிறது.
 1308 அடுத்து ‘அஹம் அந்நாதः அஹம் அந்நாதः அஹம்

1309 அந்நாத:’ = நான் அந்நத்தைப் புஜிப்பவன் என்று கூறுகிறது.
1310 இந்த அஹம் என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படும் ஆத்மா
1311 எம்பெருமானுக்குப் போகப் பொருளா? அல்லது
1312 எம்பெருமானைப் போகப் பொருளாய்க் கொண்டு இவன்
1313 அநுபவிக்கிறானா? ஏதாவது ஒரு வகை தானே சேரும்
1314 என்பது இங்குக் கேள்வி. இந்த இரண்டு வாக்யங்களுக்கு
1315 மேல் இதன் தெளிவையும் உபநிஷத்தே கூறுகிறது.
1316 ‘அஹமந்நமதந்தம் அத்மி’ என்று. நான் அந்நத்தை
1317 புஜித்தவனை புஜிப்பவன் என்பது இதற்குப் பொருள்.
1318 ஆகவே முந்துற இவன் எம்பெருமானுக்கு இன்பந்தரும்
1319 போகப் பொருளாயிருந்து, தன்னை அநுபவித்துத்
1320 திளைத்திருக்கும் எம்பெருமானைப் பின்பு தான்
1321 அநுபவிக்கிறான். இதுதான் எம்பெருமானுக்கே உரித்தான்
1322 இவன் நிலைக்குச் சேர்ந்தது.

1323 இங்கு த்வயம் என்னும் மந்த்ர ரத்நத்தில் சொல்லிய
1324 படி பெரியபிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக் கொண்டு
1325 எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றிருப்பவ
1326 னுக்கு இப்பற்றுதல் வீண் போகாதாகையாலே இது ஒரே
1327 தடவை போதுமானது. அடுத்தடுத்துச் செய்தால் முன்
1328 செய்ததில் உறுதியின்மையைத் தானே அது காட்டும்?
1329 எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுபவனுக்கு முதல்
1330 தகுதி எம்பெருமான் நமக்கு நிப்சயம் கார்யம் செய்வான்
1331 என்ற உறுதியுடன் இருப்பதே தவிர, இவனை ஸ்வத்தாக
1332 உடைய எம்பெருமான் இவனை மோக்ஷம் என்கிற
1333 பரமபதத்தில் பெற்று அநுபவிப்பதற்காகவே இவனுக்கு
1334 உடல் கொடுக்கிறான்; புலன்களைக் கொடுக்கிறான்.
1335 ஶாஸ்த்ரங்களைக் கொடுக்கிறான். அவதாரங்களைச்
1336 செய்கிறான். அர்ச்சாவதாரமாகவும் தன்னைக் காட்டித்
1337 தருகிறான். ஆழ்வார்களை அவதரிக்கப் பண்ணி
1338 திவ்யப்ரபந்தங்களை இடுவித்தும் ஆசார்யர்களைக்
1339 கொண்டு அவற்றுக்கு வ்யாக்யாமிடுவித்தும் இவன்
1340 ஸதாசார்யனைக் கிட்டும்படியாகவும் செய்கிறான்.
1341 ஆகவே இவனைப் பெற அவன்தான் முயற்சி
1342 செய்கிறானே தவிர இவனன்று. இவன் செய்து
1343 போந்ததெல்லாம் இவனைத் தனக்காக்கிக் கொள்ள

1344 எம்பெருமான் வரும் போதெல்லாம் தன் அறிவு கொண்டு
1345 அவனைத் தவிர மற்றவற்றை அறிந்து அதனடியாகப் பல
1346 செய்து அதனடியாக மற்றவைகளை அநுபவித்து
1347 விலகுகிறானாகையாலே எம்பெருமான் முயற்சியும்
1348 வீணாகிறது. இவன், தான் செய்யும் நன்மையை
1349 விலக்காமலிருப்பதை எதிர் நோக்கியுள்ளான்
1350 எம்பெருமான். இத்தகைய இவன் ஸதாசார்ய
1351 உபதேசமடியாக எம்பெருமானையே உபாயமாகப்
1352 பற்றுவது அவன் தன்னை ஏற்படதை விலக்காமையைக்
1353 காட்டவேயாம். விலக்காமையைத் தெரிவிப்பது ஒரு
1354 தடவை போதாதோ? ஆகவே இந்த ப்ரபத்தி ஒரு
1355 தடவைக்குமேல் வேண்டியதில்லை. இது பேற்றுக்கு
1356 வேணும் என்கிற நினைவு மாறி இனிமையால் பல தடவை
1357 செய்தால் அவைகள் பயனாகத் தான் தேறும்.

1358 இப்புருஷார்த்தத்தைப் பற்றி முக்கியமாக சில அறிய
1359 வேண்டியுள்ளதால் அதை அறிவிக்கிறேன்.
1360 பகவதநுபவமோ கைங்கர்யமோ எதுவானாலும் இச்
1361 சேதனன் அதனை எம்பெருமானிடம் ப்ரார்த்தித்தே
1362 (வேண்டியே) பெறவேணும். அப்போதுதான் இது
1363 புருஷனால் விரும்பப்பட்டதாய் புருஷார்த்தமாகத் தேறும்.
1364 தவிர எம்பெருமான் இவனை அதைச் செய் இதைச் செய்
1365 என்று முகப்பேக்கவிக் கொள்ள, அதன்படியே இவன்
1366 கைங்கர்யம் செய்வதும் எம்பெருமானின் உகப்புக்கே
1367 யாகும். இவனாக மேல்விழுந்து பணி செய்யப்புக்கால்
1368 எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வாததாகவும் ஆகுமன்றோ?

1369 எம்பெருமான் இவனைப் பணி கொள்ள எவ்வாறு
1370 பயன் படுத்தவேணும் என்பதை நம்மாழ்வார் கூறுகிறார்.
1371 'எனக்கே ஆட் செய் எக்காலத்துமென்று என் மனக்கே வந்து
1372 இடைவீடின்றி மன்னி, தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும்
1373 ஈதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே' என்று.
1374 அதாவது எம்பெருமான் ஆழ்வாரின் மனத்தில் வந்து
1375 நிலையாக நின்று, 'ஆழ்வீர் நீர் எல்லாக் காலத்திலும்
1376 எல்லாவிடங்களிலும் எல்லா விதமான பணிகளையும்
1377 எனக்கேயாகச் செய்ய வேணும்' என்று நியமித்து
1378 ஆழ்வாரை அசேதனப் பொருள்களை உபயோகப் படுத்திக்

1379 கொள்ளுமாப் போல தனக்கேயாக கைக்கொள்ள
 1380 வேணும். இது தான் எனக்குச் சிறப்புப் பயன்
 1381 என்றஞ்சிரார். இதில் பணி செய்யும் தன்னைப் பற்றிச்
 1382 சொன்னார்.

 1383 இப்பணிவிடைகளை எம்பெருமான் திறத்தில்
 1384 பாரிக்கிறார் 'ஓழிவில் காலமெல்லாம்' என்கிற பாட்டில்.
 1385 பாரித்தல் = மனோரதித்தல். இதனை ஸர்வதேச
 1386 ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எம்பெருமானிடத்து
 1387 மற்றவனுக்கு ஒரு கூறும் கொடாமல் தானே பண்ண
 1388 வேணும் என்பது தான் பாரிப்பு. இவ்வாசையை
 1389 எம்பெருமானிடம் மட்டிலும் அல்லாமல் அவனடியார்
 1390 திறத்திலும் பண்ணவேணும் என ஆசைப்படுகிறார்
 1391 'நெடுமாற்கடிமை' என்கிற பதிகத்தில். அதில் ஓர் தனிச்
 1392 சிறப்புண்டு. எம்பெருமான் அடியார்களுக்குப் பணிவிடை
 1393 செய்வது கிடைக்கப் பெற்றால் பரமபதம்தான்
 1394 போவானென்? 'இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்
 1395 சிறுமாமனிசராய் என்னை ஆண்டார் இங்கே திரியவே'
 1396 என்று பரமபதத்தில் ஆசையற்றுப் பேசுகிறார் என்பதே.

 1397 அப்பதிகத்தில் எம்பெருமான் அடியார்களை, 'சயமே
 1398 அடிமை தலைநின்றார்', 'நீக்கமிலாஅடியார்',
 1399 'கோதிலடியார்' என மூவகையாகக் காட்டியருஞ்சிரார்.
 1400 எம்பெருமான் தன்னை நான்காக வகுத்துக் கொண்டு
 1401 தயரதனுக்குப் பிள்ளையாய்த் தோற்றின போது தான்
 1402 பொதுவான தர்மங்களையும் தம்பிகள் மூவரைக் கொண்டு
 1403 விஶேஷஷ(தனிப்பட்ட) தர்மங்களையும் வெளிப்படுத்
 1404 தினான். அம்மூவகை தர்மங்களில் - தனக்கு விருப்பம்
 1405 இல்லாவிட்டாலும் ஸ்வாமியின் நினைவின்படி நடக்க
 1406 வேண்டும் என்கிற பகவத் பாரதந்த்ரயத்தை
 1407 பரதாழ்வானைக் கொண்டும், ஸ்வாமியை விட்டுப்
 1408 பிரியாமல் கூடவேயிருந்து தொடர்ந்து அடிமை செய்ய
 1409 வேண்டும் என்கிற ஶேஷத்வத்தை இளையபெருமாளைக்
 1410 கொண்டும், தன்னிடத்திலுள்ள இனிமையில் கண்வையா
 1411 மல் தன்னையே பற்றிக் கிடக்கிற பரதாழ்வானையே
 1412 பற்றிக் கிடத்தலாகிற பாகவத ஶேஷத்வத்தை
 1413 ஸத்ருக்நாழ்வானைக் கொண்டும் வெளிப்படுத்தினான்.

1414 நெடுமாற்கடிமை என்கிற திருவாய்மொழியில் தாம்
1415 ஆட்பட்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படும் பரம
1416 பாகவதோத்தமர்களுக்கு இம்மூவரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி
1417 குறிப்பிடுகிறார். 1. சயமே அடிமை தலை நின்றார் =
1418 பரதாழ்வான் போல்வார்; 2. நீக்கமில்லா அடியார் =
1419 இளையபெருமாள் போல்வார்; 3. கோதிலடியார் =
1420 ஸத்ருக்னாழ்வான் போல்வார் என்பன அங்கு
1421 காணப்படும் வ்யாக்யாந பங்க்திகள். தஸரத சக்ரவர்த்தியும்
1422 ஸ்ரீராமபிரானும் பரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யத்தை ஆளும்
1423 ஸ்வாதந்தர்யத்தை உண்டாக்கி வைத்தாலும் அதைத் தள்ளி,
1424 'நான் ராமனுக்கு அவருடைய ராஜ்யம் போல்
1425 பரதந்த்ரனே' என்று ஸ்ரீராமன் விஷயத்தில்
1426 பாரதந்தர்யத்தைத் தாமே கைக்கொண்டாராகையாலே
1427 இவர் ஸ்வயமே (தாமே) அடிமை தலை நின்றவர்.

1428 இளையபெருமாள், பிறப்பே தொடங்கி ஸ்ரீராமனை
1429 விட்டுப் பிரியாமலிருந்து நாட்டிலும் காட்டிலும்
1430 தொடர்ந்து அடிமை செய்தவராகையாலே நீக்கம்(பிரிவு)
1431 அதில்லாமல் அடிமை செய்தவர்.

1432 ஸத்ருக்னாழ்வான் கோது (குற்றம்) அதில்லாமல்
1433 அடிமை செய்தவர். அதாவது எம்பெருமான்
1434 அடியார்களிடம் அடிமைப்படுவார்க்கு எம்பெருமானிடம்
1435 பக்தி ஏற்படுவது இடையூறல்லவோ. ஆகவே
1436 ஸ்ரீராமனிடத்தும் நெஞ்சும் கண்ணும் செல்லாதவர் இவர்.

1437 ஆக இத்தகைய மூவர்போல்வாருக்கு அடிமை
1438 செய்யப் பெற்றால் பரமபதம் போவதெதற்கு? என்பது
1439 நம்மாழ்வாரின் உறுதிப்பாடு.

1440 எம்பெருமானிடத்திலோ அவனடியார் களிடத்திலோ
1441 செய்யும் பணிவிடைகள் அவர்களின் உகப்புக்குச் சேரவே
1442 இருக்க வேணும் என்பதை 'வேய்மரு தோளினை'
1443 பதிகத்தால் காட்டி அருளுகிறார் நம்மாழ்வார்.

1444 அப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் பெண்ணுடை உடுத்து
1445 அருளிச்செய்யும் இது வியக்கத்தக்க அநுபவமாகும். ஒரு
1446 கோபிகை கண்ணனுடன் ஓரே படுக்கையில் அவனால்
1447 இறுகத் தழுவப்பட்டுக் கிடக்கிறாள். அவளை விட்டுப்

1448 பிரிவதாகக் கண்ணன் நினைக்கக் கூட இல்லை. ஆனால்,
1449 பொழுது விடிவதற்குண்டான அடையாளங்கள்
1450 தோன்றுகின்றன. அத்தால் விடிவது உறுதி என்று
1451 கொண்டு, விடிந்தால் கண்ணன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து,
1452 தான் பிறந்த ஜாதிக்குச் சேர பசுக்களை மேய்க்கப் போகை
1453 தவிரான். அப்போது இவன் தன்னைப் பிரிய நேரிடும்.
1454 இவன் போவதோ இவனைக் கொல்ல கம்ஸனால்
1455 ஏவப்பட்ட அசுரர்கள் மலிந்திருக்கும் இடம். இவனுக்கு
1456 அவர்களால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால் என் செய்வது,
1457 என்று கலக்கம் கொண்டு, கூடக் கட்டிக் கொண்டு
1458 கிடக்கிறவனை பிரிந்தானாகவே வைத்து, நீ பசு மேய்க்கப்
1459 போகாதே கொள் என்று தடுக்கும் கருத்துடையவை
1460 இப்பதிக பாசுரங்கள்.

1461 அதில் ஒரு பாசுரம் ‘உகக்கு நல்லவரொடும் உழி தந்து
1462 உந்தன் திருவுள்ளாம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க
1463 இன்புறுதும் எம் பெண்மையாற்றோம் எம்பெருமான் பசு
1464 மேய்க்கப் போகேல்’ என்பது.

1465 கண்ணன் இப்பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.
1466 ‘என்னைப் பசுமேய்க்கப் போகாதே என்கிறாயே! நான்
1467 பசுக்களையா மேய்க்கப் போகிறேன்? அது ஒப்புக்கு.
1468 உண்மை என்னவென்றால் உன் போல்வார் சிலரை அங்கு
1469 வரச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்களுக்கு கலவியின்பம் தர
1470 வேண்டாமா?’ என்கிறான் இவள் நெஞ்சைச்
1471 சோதிக்கைக்காக.

1472 அப்போது இவள் தெரிவிப்பது: ‘கண்ணா! எங்களைத்
1473 தவறாக நினைத்துவிட்டாயே! நீ எங்களை விட்டு மற்ற
1474 பெண்களுடன் கூடியிருந்தால் நாங்கள் வயிறெறிவோம்
1475 என்றா நினைத்துவிட்டாய்? நீ அவர்களுடன் கலந்து
1476 மகிழ்ந்து உன் குறை தீர்ந்தால், எங்களுடன் நீ கலந்தால்
1477 உண்டாகும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் நாங்கள் மிகவும்
1478 இன்பமடைவோம். ஆகவே அவர்களையும் இங்கேயே
1479 அழைத்து வந்து எங்கள் எதிரிலேயே நீ அவர்களுடன்
1480 குலாவலாம். நீ பசுமேய்க்கப் போகவேண்டாம் என்பது
1481 எங்கள் பிரிவாற்றாமையாலன்று; நீ பசு மேய்க்கப்

1482 போமிடத்து, கம்ஸனால் ஏவப்பட்டவர்களால் உனக்கு
1483 என்வருமோ என்ற அச்சத்தினால்தான் போகவேண்டாம்
1484 என்கிறோம் என்றாள்.

1485 இதனால், எம்பெருமானுக்கும் ததீயர்களுக்கும்
1486 ஏற்படும் இன்பமே தன் இன்பமாகக் கொள்ளப்பட
1487 வேணும் என்கிற எம்பெருமானுக்கேயாயிருக்கும் தன்மை
1488 தோற்றுகிறது. இதுதான் புருஷார்த்தத்தின் எல்லை நிலம்.

1489 எம்பெருமான் கண்ணன் ஸர்வரக்ஷகன்; அதற்குச் சேர
1490 ஜ்ஞான சாக்திகளை உடையவன் என்பதை இங்கு
1491 கோபிகைகள் அறிந்திருந்தாலும், கண்ணனின்
1492 திருமேனியின் மென்மையையும், அவனழகையுமே
1493 எண்ணி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு கம்ஸஸனால் ஏவப்
1494 பட்ட அஸரர்களால் ஏதாவது கெடுதல் வந்துவிடுமோ
1495 என்று பயப்பட்டு பசுமேய்க்கப் போகையைத் தவிர்க்கச்
1496 சொல்கிறாள்.

1497 எம்பெருமானை உள்ளபடி அறிந்தவனுக்கு ஜ்ஞான
1498 தஸை, ப்ரேம தஸை என்று இரண்டு தஸைகள் உண்டு.
1499 ஜ்ஞான தஸையில் எம்பெருமான் ரக்ஷகன்; நாம் அவனால்
1500 ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள் என்பது தெள்ளத் தெளிவாக
1501 விளங்கும்.

1502 ஆனால் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின்
1503 ஸெளந்தர்யம் (அழகு), ஸெளகுமார்யம் (மென்மை)
1504 இவை அறியப்பெற்றால் எம்பெருமானிடம் ப்ரேமம்
1505 தலையெடுத்து ஒர் கலக்கம் உண்டாகி, தன்னை ரக்ஷகன்
1506 என்றும், எம்பெருமானை ரக்ஷயவஸ்து என்றும் தோற்றி,
1507 இவனுக்கு யாரால் என்ன தீங்கு வருகிறதோ என்ற
1508 அச்சமுண்டாகும். அப்போது எம்பெருமானுக்கு ஒன்றும்
1509 வாராமைக்காக, மங்களாஸாஸநம் பண்ணத் தோன்றும்.
1510 இதுவே சிறந்த கைங்கர்யமாகவும் ஆகும். ஸகல
1511 சேதநர்களுக்கும் எம்பெருமானை நினைக்கும்போதும்
1512 எந்நிலையிலும் காணும்போதும், அவனிடம் எதையும்
1513 யாசியாமல், 'எம்பெருமானே! நீயும் உன்னைச்
1514 சார்ந்தவர்களும் பல்லாண்டு வாழுவேணும்' என்று
1515 பல்லாண்டு பாடுவதே செய்யத்தக்கதொன்று.

1516 நித்யனான எம்பெருமானுடைய திருமேனியும்
 1517 நித்யமாகையாலே அத்திருமேனியின் குணங்களான
 1518 ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களும் நித்யங்களே.
 1519 ஆகையால் அவைகளைக் காண்பவனுக்கு ப்ரமமும்
 1520 நித்யமாய், அதனடியாக உண்டாகும் இந்த
 1521 மங்களாஸாஸனமும் நித்யமேயாம். 'மங்களாநாம் ச
 1522 மங்களம்' என்று உலகில் மங்களங்களுக்கே மங்களம்
 1523 உண்டாக்குமவனுக்குப் புதிதாக மங்களங்களை விரும்புதல்
 1524 என்கிற மங்களாஸாஸனம் கூடுமோ? அதிலும் எல்லா
 1525 அமங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமான இச்சேதநன்
 1526 எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸனம் செய்வது என்பதே
 1527 இவன் நிலைக்குச் சேராதது ஒன்றாயிற்றே! எனக் கேள்வி
 1528 எழுந்தபோது, பிள்ளை உலகாசிரியர் தம் ஸ்ரீவசநபூஷணம்
 1529 என்கிற க்ரந்தத்தில் 'மங்களாஸாஸநம்
 1530 ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ என்னில்' எனக் கேட்டுக்
 1531 கொண்டு, பற்பல த்ருஷ்டாந்தங்களுடனும்,
 1532 ப்ரமாணங்களுடனும் இதனை விவரித்து, இந்த
 1533 ப்ரேமதஸை என்றும் அகலாமல் பெற்றவர்
 1534 பெரியாழ்வாரே என்று விளக்கிக் கடைசியில், உகந்தருளின
 1535 நிலங்களை அனுஸந்தித்தால் ஊனும் உறக்கமும்
 1536 இன்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும்
 1537 யாத்ரையாக வேணும். ஆகையால் மங்களாஸாஸனம்
 1538 ஸ்வரூபாநுரூபம் என்று முடிக்கிறார்.
 1539 'மங்களாஸாஸனத்தில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்
 1540 தங்களார்வத்தளவு தானன்றி பொங்கும் பரிவாலே
 1541 வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வார்
 1542 என்னும் பெயர்' என்று மாழுனிகள் தம் உபதேசரத்தின
 1543 மாலையில் அருளிச்செய்துள்ளார்.
 1544 இந்நிலை எம்பெருமானளவு மாத்திரம் நில்லாமல்
 1545 எம்பெருமான், அடியார்கள், அவர்களில் ஒருவராய் தனக்கு
 1546 பரமக்ருபையால் அறியவேண்டும் அர்த்த மெல்லாம்
 1547 அறிவித்த ஆசார்யன் இவர்களளவும் செல்ல வேணும்
 1548 என்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் முக்ய
 1549 புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

- 1550 பரமபத்திலும் நித்யர்களும் முக்தர்களும் செய்வது
 1551 இந்த மங்களாஸாஸநமே யாகையால் இங்கு திவ்ய
 1552 தேசங்களில் மங்களாஸாஸநத்தில் ஊன்றியவன் பரமபதம்
 1553 சென்றாலும் அங்கும் எம்பெருமானிடம் ஸெளந்தர்ய
 1554 ஸெளகுமார்யங்கள் மிக இருக்கிறபடியால்
 1555 அதனடியாக மங்களாஸாஸநத்தையே செய்து போருவான்.
 1556 எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிக்க இவ்வுலகில்
 1557 அவதரிக்கும்போதும், அர்ச்சையில் தன்னைப்
 1558 பேணாமலிருக்கும்போதும், அவதாரத்தின் மெய்ப்
 1559 பாட்டுக்குச் சேர அவனுக்கு வரும் ஆபத்துக்கள் அவனிடம்
 1560 பரிவுள்ள இவர்களின் மங்களாஸாஸநத்தால் தான்
 1561 தவிர்க்கப்படுகின்றன என்பதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ
 1562 ஸித்தாந்தத்தின் முக்கியமான கொள்கை. இவனுடைய
 1563 மங்களாஸாஸனம் எம்பெருமானுக்கு வரும்
 1564 ஆபத்துக்களைப் போக்குவதென்பது கூடுமா என்ற கேள்வி
 1565 எழும்போது, தனக்கு மங்களாஸாஸநம் செய்பவன் தனக்கு
 1566 ஒன்று நேர்ந்தால் பிழைக்கமாட்டானாகையாலே
 1567 இவனைக் காப்பாற்ற, தனக்கு வரும் ஆபத்துக்களை
 1568 அவனே தன் ஐஞான சுக்திகளால் அறிந்து போக்கிக்
 1569 கொள்வானாகையாலே இவன் பண்ணும்
 1570 மங்களாஸாஸநம் பலித்தே தீரும் என்பதும் ஸித்தாந்தம்.
 1571 பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.
 1572 மனவாள மாழுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.
 1573 குறிப்பு: கீதாசார்யன் மாதவிதழில் வெளிவந்த
 1574 இக்கட்டுரைத் தொடர் ஶதாபிஷேகம் ஸ்வாமியின்
 1575 நவத்யப்தபூர்த்தி (90ஆவது திருநகூலம் பூர்த்தி)யை
 1576 முன்னிட்டு ஸ்ரீ. உ. வே. வேங்கடக்ருஷ்ணன்ஸ்வாமியின்
 1577 அனுமதியுடன் இவ்விதமை அலங்கரிக்கிறது.
 1578 நன்றி கீதாசார்யன்
 1579
 1580
 1581

மல் டவுனிலிருந்து நடந்தே டைய சரித்திரங்கள், ஐதிஹ்யங்கள் திருவல்லிக்கேணிக்கும் மாம்பலத்திற் முதலியவற்றை ஐயம் திரிபற கும் சென்று காலகேஷபம் கேட்பார். விளக்குவதும் இவருக்குக் கை வந்த இதனால் இரவு திரும்புவதற்குத் கலையாகும்.

தாமதமாகிப் பலநாள்கள் இரவு மனவாளமாழனிகளிடத்தில் மிக மிக சாப்பாடுகூடக் கிடைக்காமல் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்ட போய்விடும். ஆனால் ஸம்ப்ரதாயார்த் ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமி - திருவரங்கம், தங்களைக் கற்பதையே நோக்கமாகக் கிருப்பதி ஆகிய திவ்யதேசங்களில் கொண்ட ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமி எழுந்தருளியுள்ள மனவாள இவை எதையுமே பொருட்படுத்த மாழனிகள் ஸன்னிதி ஜீரணோத் வில்லை. தாரணங்களில் பெரும் பங்கு வகித்தார்.

ஸ்ரீ. வே. காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடம் மனவாளமாழனிகளின் அவதார காலகேஷபம் கேட்டு வந்தபோதே ஸ்ரீ ஸ்தலமான ஆழ்வார் திருநகரியில் உ.வே. காஞ்சிபுரம் பிரதிவாதி அமைந்துள்ள மனவாள மாழனிகள் பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியைத் தம்முடைய நேரடியின் பேரன்புக்கும் இலக்காகித் மேற்பார்வையின் கீழ் மிக அற்புதமாக திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீ சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி. ஜீரணோத்தாரணம் செய்து, காஞ்சி ஸ்வாமியைப் போலவே ஸம்ப்ரோக்ஷனத்தையும் மிக மிக அதிகம்பீர மான தோற்றம், விமரிசையாக நடத்தி வைத்தார். எப்பொழுதும் திகழும் பன்னிரு அவ்விடத்தில் வருடந்தோறும் திருமண்காப்புகள், பஞ்சகச்சம், மனவாளமாழனிகள் உத்ஸவத்தைப் பிருமணித்தாழ்வடம், அருளிச்செயல் பத்துநாள்கள் சிறப்பாக நடத்தும் கோஷ்டிகளில் ஈடுபாடு முதலியவை பொருட்டு, மனவாளமாழனிகள் ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமியிடமும் கைங்கர்ய ஸபை ஏற்படுத்தி, அதற்கு இருந்தன. சாச்வத நிதியும் திரட்டி கிரந்த காலகேஷபங்கள் ஸாதிப்பதில் வைத்திருக்கிறார்.

தன்னிகரற்றவர் ஸ்ரீசதாபிஷேகம் அறநிலையத்துறை யினரின் ஸ்வாமி. வியாக்கியானத்திலுள்ள வேண்டுகோஞ்கு இணங்க, ஆழ்வார் பங்க்திகளை நன்கு அந்வயித்து, அதன்

பொருளைக் கேட்பவர் நெஞ்சில் பதியும்படி எனியநடையில் விளக்குவது இவருக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். இதனால் இவருக்கு ஸாரார்த்தச் சொல் அழகர் என்ற விருது ஏற்பட்டது. ஆழ்வார் ஆசார்யர்களு

★ஸ்ரீதர்ஸனர் ஸ்ரீ. உ. வே. க்ருஷ்ண ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியே ஸதாபிஷேகம் ஸ்வாமிக்கு ‘ஸாரார்த்த சொல்லமுகர்’ என்ற விருது வழங்கினார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே.

திருநகரி ஆதிநாதர் ஆழ்வார் பொருட்படுத்தாமல் திருப்பணி திருக்கோயிலையும் கண்டோர் களிலேயே கவனம் செலுத்துவார். தாம் வியக்கும் வண்ணம் மிகச் சீரிய செய்து வந்த உபந்யாஸங்கள் முறையில் திருப்பணிசெய்தருளினார். காலகேஷபங்களைக் கூட, தமக்கு சொற்கட்டிடக் கலையில் வல்லவராய்த் செல்வம் சேகரிப்பதற்காக அவர் திகழ்ந்தது போலவே கற்கட்டிடக் பயன்படுத்தவில்லை. அதில் கலையிலும் இவர் வல்லவராதலால் கிடைக்கும் ஸம்பாவனைகள் தம்முடைய திறமையெல்லாம் அனைத்தையும் கைங்கர்யங்களுக்கே பிரயோகித்து மேற்படி திருப்பணியைச் செலவிட்டார். அவருடைய செய்தார். இதற்காக, ஆழ்வார் வாழ்க்கைக்கு என்று ஓரளவு சேகரித்து திருநகரியிலேயே பல ஆண்டுகள் வைத்திருந்த பணத்தையும் தம்முடைய தங்கியிருந்து ஒவ்வொரு பணியையும் காலத்திற்குப் பிறகு மனவாள தம்முடைய நேரடி மேற்பார்வை மாழுனிகள் கைங்கர்ய ஸபையிலேயே யிலேயே செய்து முடித்தார். இங்கு சேர்த்துவிடும்படி எழுதி வைத்திருந்தார். இவர் செய்துள்ள பணிகளிலேயே மிக மிகப் பெரிய வித்வானாக உயர்ந்த திருப்பணி, ஆதிநாதர், ஆழ்வார் ஆகிய இருவருடைய இருந்தபோதும், அனைவரிடமும் திருமேனிகளையும் இன்று நாம் குழந்தை போல் பழகுவார். தமது 72ஆவது வயதில் 26-1-1993 அன்று ஸேவிக்கும் அழகுடன் வெளிப்படுத் திருநாடலங்களித்துவிட்டார். தியது தான். அதுநாள் வரை தைலக்காப்புத் திருமேனியாகத் ஸ்ரீ சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி திகழ்ந்தவைகளை திருமஞ்சனத் எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே திருமேனியாக ஆக்கியவர் ஸ்வாமி. வாழ்ந்திருந்து அவரோடு பழகும் தொடர்ந்து, தென்திருப்பேரையிலும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவர்கள் பெரும்பான்மையான திருப்பணிகள் உண்மையிலேயே மிகச்சிறந்த இவருடைய மேற்பார்வையிலேயே பாக்யசாலிகள் ஆவர். செய்து முடிக்கப்பட்டன.

அவர் எடுத்துக் கொண்ட செயல்கள் எல்லாம் சிறப்பாகவே நடைபெற்றதற்குக் காரணம் அவருடைய தன்னலமற்ற தொண்டு தான். எந்தக் கைங்கர்யத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதிலேயே மூழ்கிவிடுவார். இரவுபகல் பாராமல் தம்முடைய வயதின் தளர்ச்சியையும்